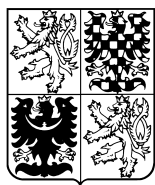

Ročník 2017

SBÍRKA MEZINÁRODNÍCH SMLUV

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 18

Rozeslána dne 2. června 2017

Cena Kč 128,–

O B S A H:

32. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o Protokolu z roku 2014 k Úmluvě o nucené práci z roku 1930

33. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy Rady Evropy o opatřeních proti obchodování s lidmi

32**SDĚLENÍ****Ministerstva zahraničních věcí**

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 11. června 2014 byl v Ženevě na 103. zasedání Generální konference Mezinárodní organizace práce přijat Protokol z roku 2014 k Úmluvě o nucené práci z roku 1930¹⁾.

S Protokolem vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky jej ratifikoval. Ratifikace Protokolu Českou republikou byla zapsána generálním ředitelem Mezinárodního úřadu práce, depozitářem Protokolu, dne 9. června 2016.

Protokol vstoupil v platnost na základě svého článku 8 odst. 2 dne 9. listopadu 2016. Pro Českou republiku vstupuje v platnost podle téhož ustanovení dne 9. června 2017.

Anglické znění Protokolu a jeho překlad do českého jazyka se vyhláší současně.

¹⁾ Úmluva o nucené nebo povinné práci, přijatá v Ženevě dne 28. června 1930, byla vyhlášena pod č. 506/1990 Sb.

Protocol of 2014 to the Forced Labour Convention, 1930

The General Conference of the International Labour Organization,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its 103rd Session on 28 May 2014, and

Recognizing that the prohibition of forced or compulsory labour forms part of the body of fundamental rights, and that forced or compulsory labour violates the human rights and dignity of millions of women and men, girls and boys, contributes to the perpetuation of poverty and stands in the way of the achievement of decent work for all, and

Recognizing the vital role played by the Forced Labour Convention, 1930 (No. 29), hereinafter referred to as “the Convention”, and the Abolition of Forced Labour Convention, 1957 (No. 105), in combating all forms of forced or compulsory labour, but that gaps in their implementation call for additional measures, and

Recalling that the definition of forced or compulsory labour under Article 2 of the Convention covers forced or compulsory labour in all its forms and manifestations and is applicable to all human beings without distinction, and

Emphasizing the urgency of eliminating forced and compulsory labour in all its forms and manifestations, and

Recalling the obligation of Members that have ratified the Convention to make forced or compulsory labour punishable as a penal offence, and to ensure that the penalties imposed by law are really adequate and are strictly enforced, and

Noting that the transitional period provided for in the Convention has expired, and the provisions of Article 1, paragraphs 2 and 3, and Articles 3 to 24 are no longer applicable, and

Recognizing that the context and forms of forced or compulsory labour have changed and trafficking in persons for the purposes of forced or compulsory labour, which may involve sexual exploitation, is the subject of growing international concern and requires urgent action for its effective elimination, and

Noting that there is an increased number of workers who are in forced or compulsory labour in the private economy, that certain sectors of the economy are particularly vulnerable, and that certain groups of workers have a higher risk of becoming victims of forced or compulsory labour, especially migrants, and

Noting that the effective and sustained suppression of forced or compulsory labour contributes to ensuring fair competition among employers as well as protection for workers, and

Recalling the relevant international labour standards, including, in particular, the Freedom of Association and Protection of the Right to Organise Convention, 1948 (No. 87), the Right to Organise and Collective Bargaining Convention, 1949 (No. 98), the Equal Remuneration Convention, 1951 (No. 100), the Discrimination (Employment and Occupation) Convention, 1958 (No. 111), the Minimum Age Convention, 1973 (No. 138), the Worst Forms of Child Labour Convention, 1999 (No. 182), the Migration for Employment Convention (Revised), 1949 (No. 97), the Migrant Workers (Supplementary Provisions) Convention, 1975 (No. 143), the Domestic Workers Convention, 2011 (No. 189), the Private Employment Agencies Convention, 1997 (No. 181), the Labour Inspection Convention, 1947 (No. 81), the Labour Inspection (Agriculture) Convention, 1969 (No. 129), as well as the ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work (1998), and the ILO Declaration on Social Justice for a Fair Globalization (2008), and

Noting other relevant international instruments, in particular the Universal Declaration of Human Rights (1948), the International Covenant on Civil and Political Rights (1966), the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (1966), the Slavery Convention (1926), the Supplementary Convention on the Abolition of Slavery, the Slave Trade, and Institutions and Practices Similar to Slavery (1956), the United Nations Convention against Transnational Organized Crime (2000), the Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, especially Women and Children (2000), the Protocol against the Smuggling of Migrants by Land, Sea and Air (2000), the International Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families (1990), the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (1984), the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (1979), and the Convention on the Rights of Persons with Disabilities (2006), and

Having decided upon the adoption of certain proposals to address gaps in implementation of the Convention, and reaffirmed that measures of prevention, protection, and remedies, such as compensation and rehabilitation, are necessary to achieve the effective and sustained suppression of forced or compulsory labour, pursuant to the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a Protocol to the Convention;

adopts this eleventh day of June two thousand and fourteen the following Protocol, which may be cited as the Protocol of 2014 to the Forced Labour Convention, 1930.

Article 1

1. In giving effect to its obligations under the Convention to suppress forced or compulsory labour, each Member shall take effective measures to prevent and eliminate its use, to provide to victims protection and access to appropriate and effective remedies, such as compensation, and to sanction the perpetrators of forced or compulsory labour.
2. Each Member shall develop a national policy and plan of action for the effective and sustained suppression of forced or compulsory labour in consultation with employers' and workers' organizations, which shall involve systematic action by the competent authorities and, as appropriate, in coordination with employers' and workers' organizations, as well as with other groups concerned.
3. The definition of forced or compulsory labour contained in the Convention is reaffirmed, and therefore the measures referred to in this Protocol shall include specific action against trafficking in persons for the purposes of forced or compulsory labour.

Article 2

The measures to be taken for the prevention of forced or compulsory labour shall include:

- (a) educating and informing people, especially those considered to be particularly vulnerable, in order to prevent their becoming victims of forced or compulsory labour;
- (b) educating and informing employers, in order to prevent their becoming involved in forced or compulsory labour practices;
- (c) undertaking efforts to ensure that:
 - (i) the coverage and enforcement of legislation relevant to the prevention of forced or compulsory labour, including labour law as appropriate, apply to all workers and all sectors of the economy; and
 - (ii) labour inspection services and other services responsible for the implementation of this legislation are strengthened;
- (d) protecting persons, particularly migrant workers, from possible abusive and fraudulent practices during the recruitment and placement process;
- (e) supporting due diligence by both the public and private sectors to prevent and respond to risks of forced or compulsory labour; and
- (f) addressing the root causes and factors that heighten the risks of forced or compulsory labour.

Article 3

Each Member shall take effective measures for the identification, release, protection, recovery and rehabilitation of all victims of forced or compulsory labour, as well as the provision of other forms of assistance and support.

Article 4

1. Each Member shall ensure that all victims of forced or compulsory labour, irrespective of their presence or legal status in the national territory, have access to appropriate and effective remedies, such as compensation.
2. Each Member shall, in accordance with the basic principles of its legal system, take the necessary measures to ensure that competent authorities are entitled not to prosecute or impose penalties on victims of forced or compulsory labour for their involvement in unlawful activities which they have been compelled to commit as a direct consequence of being subjected to forced or compulsory labour.

Article 5

Members shall cooperate with each other to ensure the prevention and elimination of all forms of forced or compulsory labour.

Article 6

The measures taken to apply the provisions of this Protocol and of the Convention shall be determined by national laws or regulations or by the competent authority, after consultation with the organizations of employers and workers concerned.

Article 7

The transitional provisions of Article 1, paragraphs 2 and 3, and Articles 3 to 24 of the Convention shall be deleted.

Article 8

1. A Member may ratify this Protocol at the same time as or at any time after its ratification of the Convention, by communicating its formal ratification to the Director-General of the International Labour Office for registration.
2. The Protocol shall come into force twelve months after the date on which ratifications of two Members have been registered by the Director-General. Thereafter, this Protocol shall come into force for a Member twelve months after the date on which its ratification is registered and the Convention shall be binding on the Member concerned with the addition of Articles 1 to 7 of this Protocol.

Article 9

1. A Member which has ratified this Protocol may denounce it whenever the Convention is open to denunciation in accordance with its Article 30, by an act communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration.

2. Denunciation of the Convention in accordance with its Articles 30 or 32 shall ipso jure involve the denunciation of this Protocol.
3. Any denunciation in accordance with paragraphs 1 or 2 of this Article shall not take effect until one year after the date on which it is registered.

Article 10

1. The Director-General of the International Labour Office shall notify all Members of the International Labour Organization of the registration of all ratifications, declarations and denunciations communicated by the Members of the Organization.
2. When notifying the Members of the Organization of the registration of the second ratification, the Director-General shall draw the attention of the Members of the Organization to the date upon which the Protocol shall come into force.

Article 11

The Director-General of the International Labour Office shall communicate to the Secretary-General of the United Nations, for registration in accordance with article 102 of the Charter of the United Nations, full particulars of all ratifications, declarations and denunciations registered by the Director-General.

Article 12

The English and French versions of the text of this Protocol are equally authoritative.

PŘEKLAD

Protokol z roku 2014 k Úmluvě o nucené práci z roku 1930

Generální konference Mezinárodní organizace práce,

která byla svolána Správní radou Mezinárodního úřadu práce do Ženevy a tam se sešla dne 28. května 2014 na svém 103. zasedání, a

uznávajíc, že zákaz nucené nebo povinné práce tvoří jednu ze základních součástí lidských práv, a že nucená a povinná práce porušuje lidská práva a důstojnost milionů žen, mužů, dívek a chlapců, přispívá k přetrvávání chudoby a znemožňuje zajišťování slušných pracovních podmínek, a

uznávajíc zásadní úlohu úmluvy č. 29 o nucené práci z roku 1930 (dále jen „Úmluva“), a úmluvy č. 105 o odstranění nucené práce z roku 1957 v boji proti všem formám nucené nebo povinné práce, ale že nedostatky v jejich provádění vyžadují další opatření, a

připomínajíc, že definice nucené nebo povinné práce v článku 2 Úmluvy se vztahuje na nucenou nebo povinnou práci ve všech jejích formách a projevech, a je použitelná pro všechny lidské bytosti bez rozdílu, a

zdůrazňujíc naléhavost odstranění nucené a povinné práce ve všech jejích formách a projevech, a

připomínajíc povinnost členských států, kteří Úmluvu ratifikovali, stíhat nucenou nebo povinnou práci jako trestný čin a zajistit, že postihy stanovené právem jsou přiměřené a důsledně uplatňované, a

berouc na vědomí, že Úmluvou stanovené přechodné období již uplynulo, a že ustanovení článku 1 odstavců 2 a 3 a ustanovení článků 3 až 24 již nelze použít, a

uznávajíc, že se kontext a formy nucené práce změnily, a obchodování s lidmi za účelem nucené nebo povinné práce, která může zahrnovat i sexuální vykořisťování, je předmětem rostoucího mezinárodního znepokojení, a že jeho účinná eliminace vyžaduje urgentní kroky, a

berouc na vědomí, že v soukromém sektoru roste počet pracovníků, kteří jsou nuceni k práci, přičemž obzvláště zranitelná jsou v tomto ohledu některá odvětví, a že u určitých skupin pracovníků, zejména u migrantů, existuje vyšší riziko, že se stanou obětmi nucené nebo povinné práce, a

berouc na vědomí, že účinné a trvalé potlačení nucené nebo povinné práce přispívá k zajištění spravedlivé hospodářské soutěže mezi zaměstnavateli, jakož i ochrany pro zaměstnance, a

připomínajíc příslušné mezinárodní pracovní normy, zejména úmluvu č. 87 o svobodě sdružování a ochraně práva odborově se organizovat z roku 1948, úmluvu č. 98 o právu organizovat se a kolektivně vyjednávat z roku 1949, úmluvu č. 100 o rovnosti v odměňování za práci z roku 1951, úmluvu č. 111 o odstranění diskriminace v zaměstnání a povolání z roku 1958, úmluvu č. 138 o minimálním věku z roku 1973, úmluvu č. 182 o nejhorších formách dětské práce z roku 1999, úmluvu č. 97 o migraci za zaměstnáním (revidovaná) z roku 1949, úmluvu č. 143 o migrujících pracovnících (doplňující ustanovení) z roku 1975, úmluvu č. 189 o pracovnících v cizí domácnosti z roku 2011, úmluvu č. 181 o soukromých zprostředkovatelích práce z roku 1997, úmluvu č. 81 o inspekci práce z roku 1947, úmluvu č. 129 o inspekci práce v zemědělství z roku 1969, jakož i Deklaraci MOP o základních zásadách a právech v práci z roku 1998 a Deklaraci MOP o sociální spravedlnosti pro spravedlivou globalizaci z roku 2008, a

berouc na vědomí, další relevantní mezinárodní nástroje, zejména Všeobecnou deklaraci lidských práv z roku 1948, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech z roku 1966, Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech z roku 1966, úmluvu o otroctví z roku 1926, dodatkovou úmluvu o zrušení otroctví, obchodu s otroky a institucí a praktik podobných otroctví z roku 1956, úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu z roku 2000, protokol o prevenci, potlačování a trestání obchodování s lidmi, a to zejména s ženami a dětmi z roku 2000, protokol proti pašování přistěhovalců po zemi, po moři a letecky z roku 2000, mezinárodní úmluvu o ochraně práv všech migrujících pracovníků a členů jejich rodin z roku 1990, úmluvu proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání z roku 1984, úmluvu o odstranění všech forem diskriminace žen z roku 1979 a úmluvu o právech osob se zdravotním postižením z roku 2006, a

rozhodnuvši přijmout některé návrhy na řešení nedostatků v provádění Úmluvy a znovu potvrdivši, že opatření v oblasti prevence, ochrany a nápravných opatření, jako jsou například odškodnění a rehabilitace obětí, jsou nezbytná pro účinné a trvalé potlačení nucené nebo povinné práce, jež jsou čtvrtým bodem jednacího pořadu zasedání, a

stanovíc, že tyto návrhy budou mít formu protokolu tvořícího součást Úmluvy,

přijímá dne 11. června 2014 tento Protokol, který může být označován jako Protokol z roku 2014 k Úmluvě o nucené práci z roku 1930.

Článek 1

1. V rámci plnění svých závazků v rámci Úmluvy, jejichž cílem je potlačení nucené nebo povinné práce, přijme každý členský stát účinná opatření k prevenci a odstranění nucené a povinné práce, k poskytnutí ochrany obětem nucené a povinné práce a k zajištění přístupu těchto obětí k přiměřeným a účinným nápravným prostředkům, jako jsou finanční náhrady, a k postihování osob vynucujících práci.
2. Každý členský stát vypracuje po projednání s organizacemi zaměstnavatelů a pracovníků vnitrostátní politiku a akční plán pro účinné a trvalé potlačení nucené nebo povinné práce, jež zahrnují systematické kroky příslušných orgánů, a případně koordinovanou s organizacemi zaměstnavatelů a pracovníků, jakož i s dalšími dotčenými skupinami.
3. Definice nucené nebo povinné práce obsažená v Úmluvě se potvrzuje, a proto zahrnují opatření uvedená v tomto protokolu též zvláštní kroky proti obchodování s lidmi za účelem nucené nebo povinné práce.

Článek 2

Opatření přijatá za účelem prevence nucené nebo povinné práce obsahují:

- (a) vzdělávací a informační aktivity, zejména pro osoby ze zvláště ohrožených skupin, jež mají zabránit situaci, kdy se tyto lidé stanou oběťmi nucené nebo povinné práce,
- (b) vzdělávání a informování zaměstnavatelů za účelem zabránění jejich zapojení do praktik zahrnujících nucenou nebo povinnou práci,
- (c) úsilí vedoucí k zajištění:
 - (i) pokrytí a dodržování právních předpisů týkajících se prevence nucené nebo povinné práce, včetně případných předpisů pracovního práva, jež se vztahují na všechny pracovníky ve všech odvětvích hospodářství a
 - (ii) posílení služeb inspekce práce a dalších služeb zodpovídající za provádění těchto právních předpisů,
- (d) ochranu osob, zejména migrujících pracovníků, před nekalými a podvodnými praktikami při náboru a umísťování,
- (e) podporu náležitě péče veřejného i soukromého sektoru k prevenci a reakci na rizika nucené nebo povinné práce, a
- (f) řešení příčin výskytu nucené nebo povinné práce, a faktorů, které riziko nucené nebo povinné práce zvyšují.

Článek 3

Každý členský stát přijme účinná opatření k identifikaci, osvobození, ochraně, odškodnění a rehabilitaci všech obětí nucené či povinné práce, jakož i opatření k zajištění dalších forem pomoci a podpory.

Článek 4

1. Každý členský stát zajistí, aby všechny oběti nucené nebo povinné práce, bez ohledu na jejich přítomnost nebo právní postavení na území daného členského státu, měly přístup k přiměřeným a účinným nápravným prostředkům, jako jsou například finanční náhrady.
2. Každý členský stát přijme, v souladu se základními zásadami svého právního systému, opatření nezbytná k zajištění toho, že příslušné orgány budou mít právo nezahajovat trestní stíhání obětí nucené nebo povinné práce, či neukládat těmto obětem sankce za zapojení do nezákonných aktivit, jež byly donuceny spáchat v přímém důsledku toho, že byly oběťmi nucené nebo povinné práce.

Článek 5

Členské státy vzájemně spolupracují s cílem zajistit prevenci a odstranění všech forem nucené nebo povinné práce.

Článek 6

Opatření k naplnění ustanovení tohoto Protokolu a Úmluvy budou stanovena vnitrostátními právními předpisy nebo příslušnými orgány po předchozím projednání s dotčenými organizacemi zaměstnavatelů a pracovníků.

Článek 7

Přechodná ustanovení článku 1 odstavců 2 a 3 a článků 3 až 24 Úmluvy se zrušují.

Článek 8

1. Členský stát může ratifikovat tento Protokol současně nebo kdykoli později po ratifikaci Úmluvy, oznámením formální ratifikace generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce k registraci.
2. Protokol vstoupí v platnost dvanáct měsíců po dni, kdy byla generálním ředitelem zaregistrována ratifikace dvou členských států. Poté tento Protokol vstoupí v platnost pro každý další členský stát dvanáct měsíců od data, k němuž byla zaregistrována jeho ratifikace a Úmluva se následně pro tento členský stát stane závaznou včetně článků 1 až 7 tohoto Protokolu.

Článek 9

1. Členský stát, který ratifikoval tento Protokol, jej může vypovědět vždy, když je Úmluva v souladu se svým článkem 30 otevřena k vypovězení, sdělením předaným generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce k registraci.
2. Vypovězení Úmluvy v souladu s jejími články 30 nebo 32 ipso iure zahrnuje i vypovězení tohoto Protokolu.
3. Každá výpověď v souladu s body 1 a 2 tohoto článku nabude účinnosti jeden rok ode dne, kdy byla zaregistrována.

Článek 10

1. Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce vyrozumí všechny členské státy Mezinárodní organizace práce o registraci všech ratifikací, prohlášení a výpovědí, které mu sdělí členské státy Organizace.
2. Když bude oznamovat členským státům Organizace registraci druhé ratifikace, upozorní generální ředitel členy organizace na datum, kterým Protokol vstoupí v platnost.

Článek 11

Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce oznámí generálnímu tajemníkovi Spojených národů v souladu s článkem 102 Charty Spojených národů k registraci úplné údaje o všech ratifikacích a výpovědích, které zaregistroval v souladu s ustanoveními předchozích článků.

Článek 12

Anglické a francouzské znění textu tohoto Protokolu jsou stejně rozhodné.

33**SDĚLENÍ****Ministerstva zahraničních věcí**

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 16. května 2005 byla ve Varšavě otevřena k podpisu Úmluva Rady Evropy o opatřeních proti obchodování s lidmi.

Jménem České republiky byla Úmluva podepsána ve Štrasburku dne 2. května 2016.

S Úmluvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listina České republiky byla uložena u generálního tajemníka Rady Evropy, depozitáře Úmluvy, dne 29. března 2017.

Při ratifikaci Úmluvy bylo učiněno následující prohlášení České republiky:

„V souladu s článkem 31 odst. 2 Úmluvy si Česká republika vyhrazuje právo neaplikovat ustanovení článku 31 odst. 1 písm. e) v celém jeho rozsahu a aplikovat jej pouze v rozsahu následujícím: Pokud byl trestný čin spáchán na státním příslušníkovi České republiky na území České republiky nebo pokud byl trestný čin spáchán v cizině proti státnímu příslušníkovi České republiky, jestliže je čin v místě spáchání činu trestný nebo jestliže místo spáchání trestného činu nepodléhá žádné trestní pravomoci.“

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 42 odst. 3 dne 1. února 2008. Pro Českou republiku vstupuje v platnost podle odstavce 4 téhož článku dne 1. července 2017.

Anglické znění Úmluvy a její překlad do českého jazyka se vyhláší současně.

Council of Europe Convention on Action against Trafficking in Human Beings

Warsaw

16.V.2005

Council of Europe Treaty Series

/197

Preamble

The member States of the Council of Europe and the other Signatories hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve a greater unity between its members;

Considering that trafficking in human beings constitutes a violation of human rights and an offence to the dignity and the integrity of the human being;

Considering that trafficking in human beings may result in slavery for victims;

Considering that respect for victims' rights, protection of victims and action to combat trafficking in human beings must be the paramount objectives;

Considering that all actions or initiatives against trafficking in human beings must be non-discriminatory, take gender equality into account as well as a child-rights approach;

Recalling the declarations by the Ministers for Foreign Affairs of the Member States at the 112th (14-15 May 2003) and the 114th (12-13 May 2004) Sessions of the Committee of Ministers calling for reinforced action by the Council of Europe on trafficking in human beings;

Bearing in mind the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (1950) and its protocols;

Bearing in mind the following recommendations of the Committee of Ministers to member states of the Council of Europe: Recommendation No. R (91) 11 on sexual exploitation, pornography and prostitution of, and trafficking in, children and young adults; Recommendation No. R (97) 13 concerning intimidation of witnesses and the rights of the defence; Recommendation No. R (2000) 11 on action against trafficking in human beings for the purpose of sexual exploitation and Recommendation Rec (2001) 16 on the protection of children against sexual exploitation; Recommendation Rec (2002) 5 on the protection of women against violence;

Bearing in mind the following recommendations of the Parliamentary Assembly of the Council of Europe: Recommendation 1325 (1997) on traffic in women and forced prostitution in Council of Europe member states; Recommendation 1450 (2000) on violence against women in Europe; Recommendation 1545 (2002) on a campaign against trafficking in women; Recommendation 1610 (2003) on migration connected with trafficking in women and prostitution; Recommendation 1611 (2003) on trafficking in organs in Europe; Recommendation 1663 (2004) Domestic slavery: servitude, au pairs and mail-order brides;

Bearing in mind the European Union Council Framework Decision of 19 July 2002 on combating trafficking in human beings, the European Union Council Framework Decision of 15 March 2001 on the standing of victims in criminal proceedings and the European Union Council Directive of 29 April 2004 on the residence permit issued to third-country nationals who are victims of trafficking in human beings or who have been the subject of an action to facilitate illegal immigration, who cooperate with the competent authorities;

Taking due account of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime and the Protocol thereto to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children with a view to improving the protection which they afford and developing the standards established by them;

Taking due account of the other international legal instruments relevant in the field of action against trafficking in human beings;

Taking into account the need to prepare a comprehensive international legal instrument focusing on the human rights of victims of trafficking and setting up a specific monitoring mechanism,

Have agreed as follows:

Chapter I – Purposes, scope, non-discrimination principle and definitions

Article 1 – Purposes of the Convention

- 1 The purposes of this Convention are:
 - a to prevent and combat trafficking in human beings, while guaranteeing gender equality;
 - b to protect the human rights of the victims of trafficking, design a comprehensive framework for the protection and assistance of victims and witnesses, while guaranteeing gender equality, as well as to ensure effective investigation and prosecution;
 - c to promote international cooperation on action against trafficking in human beings.
- 2 In order to ensure effective implementation of its provisions by the Parties, this Convention sets up a specific monitoring mechanism.

Article 2 – Scope

This Convention shall apply to all forms of trafficking in human beings, whether national or transnational, whether or not connected with organised crime.

Article 3 – Non-discrimination principle

The implementation of the provisions of this Convention by Parties, in particular the enjoyment of measures to protect and promote the rights of victims, shall be secured without discrimination on any ground such as sex, race, colour, language, religion, political or other opinion, national or social origin, association with a national minority, property, birth or other status.

Article 4 – Definitions

For the purposes of this Convention:

- a "Trafficking in human beings" shall mean the recruitment, transportation, transfer, harbouring or receipt of persons, by means of the threat or use of force or other forms of coercion, of abduction, of fraud, of deception, of the abuse of power or of a position of vulnerability or of the giving or receiving of payments or benefits to achieve the consent of a person having control over another person, for the purpose of exploitation. Exploitation shall include, at a minimum, the exploitation of the prostitution of others or other forms of sexual exploitation, forced labour or services, slavery or practices similar to slavery, servitude or the removal of organs;
- b The consent of a victim of "trafficking in human beings" to the intended exploitation set forth in subparagraph (a) of this article shall be irrelevant where any of the means set forth in subparagraph (a) have been used;
- c The recruitment, transportation, transfer, harbouring or receipt of a child for the purpose of exploitation shall be considered "trafficking in human beings" even if this does not involve any of the means set forth in subparagraph (a) of this article;
- d "Child" shall mean any person under eighteen years of age;
- e "Victim" shall mean any natural person who is subject to trafficking in human beings as defined in this article.

Chapter II – Prevention, co-operation and other measures**Article 5 – Prevention of trafficking in human beings**

- 1 Each Party shall take measures to establish or strengthen national co-ordination between the various bodies responsible for preventing and combating trafficking in human beings.
- 2 Each Party shall establish and/or strengthen effective policies and programmes to prevent trafficking in human beings, by such means as: research, information, awareness raising and education campaigns, social and economic initiatives and training programmes, in particular for persons vulnerable to trafficking and for professionals concerned with trafficking in human beings.
- 3 Each Party shall promote a Human Rights-based approach and shall use gender mainstreaming and a child-sensitive approach in the development, implementation and assessment of all the policies and programmes referred to in paragraph 2.
- 4 Each Party shall take appropriate measures, as may be necessary, to enable migration to take place legally, in particular through dissemination of accurate information by relevant offices, on the conditions enabling the legal entry in and stay on its territory.
- 5 Each Party shall take specific measures to reduce children's vulnerability to trafficking, notably by creating a protective environment for them.
- 6 Measures established in accordance with this article shall involve, where appropriate, non-governmental organisations, other relevant organisations and other elements of civil society

committed to the prevention of trafficking in human beings and victim protection or assistance.

Article 6 – Measures to discourage the demand

To discourage the demand that fosters all forms of exploitation of persons, especially women and children, that leads to trafficking, each Party shall adopt or strengthen legislative, administrative, educational, social, cultural or other measures including :

- a research on best practices, methods and strategies ;
- b raising awareness of the responsibility and important role of media and civil society in identifying the demand as one of the root causes of trafficking in human beings ;
- c target information campaigns involving, as appropriate, *inter alia*, public authorities and policy makers ;
- d preventive measures, including educational programmes for boys and girls during their schooling, which stress the unacceptable nature of discrimination based on sex, and its disastrous consequences, the importance of gender equality and the dignity and integrity of every human being.

Article 7 – Border measures

- 1 Without prejudice to international commitments in relation to the free movement of persons, Parties shall strengthen, to the extent possible, such border controls as may be necessary to prevent and detect trafficking in human beings.
- 2 Each Party shall adopt legislative or other appropriate measures to prevent, to the extent possible, means of transport operated by commercial carriers from being used in the commission of offences established in accordance with this Convention.
- 3 Where appropriate, and without prejudice to applicable international conventions, such measures shall include establishing the obligation of commercial carriers, including any transportation company or the owner or operator of any means of transport, to ascertain that all passengers are in possession of the travel documents required for entry into the receiving State.
- 4 Each Party shall take the necessary measures, in accordance with its internal law, to provide for sanctions in cases of violation of the obligation set forth in paragraph 3 of this article.
- 5 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to permit, in accordance with its internal law, the denial of entry or revocation of visas of persons implicated in the commission of offences established in accordance with this Convention.
- 6 Parties shall strengthen co-operation among border control agencies by, *inter alia*, establishing and maintaining direct channels of communication.

Article 8 – Security and control of documents

Each Party shall adopt such measures as may be necessary :

- a To ensure that travel or identity documents issued by it are of such quality that they cannot easily be misused and cannot readily be falsified or unlawfully altered, replicated or issued ; and

- b To ensure the integrity and security of travel or identity documents issued by or on behalf of the Party and to prevent their unlawful creation and issuance.

Article 9 – Legitimacy and validity of documents

At the request of another Party, a Party shall, in accordance with its internal law, verify within a reasonable time the legitimacy and validity of travel or identity documents issued or purported to have been issued in its name and suspected of being used for trafficking in human beings.

Chapter III – Measures to protect and promote the rights of victims, guaranteeing gender equality

Article 10 – Identification of the victims

- 1 Each Party shall provide its competent authorities with persons who are trained and qualified in preventing and combating trafficking in human beings, in identifying and helping victims, including children, and shall ensure that the different authorities collaborate with each other as well as with relevant support organisations, so that victims can be identified in a procedure duly taking into account the special situation of women and child victims and, in appropriate cases, issued with residence permits under the conditions provided for in Article 14 of the present Convention.
- 2 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to identify victims as appropriate in collaboration with other Parties and relevant support organisations. Each Party shall ensure that, if the competent authorities have reasonable grounds to believe that a person has been victim of trafficking in human beings, that person shall not be removed from its territory until the identification process as victim of an offence provided for in Article 18 of this Convention has been completed by the competent authorities and shall likewise ensure that that person receives the assistance provided for in Article 12, paragraphs 1 and 2.
- 3 When the age of the victim is uncertain and there are reasons to believe that the victim is a child, he or she shall be presumed to be a child and shall be accorded special protection measures pending verification of his/her age.
- 4 As soon as an unaccompanied child is identified as a victim, each Party shall:
 - a provide for representation of the child by a legal guardian, organisation or authority which shall act in the best interests of that child;
 - b take the necessary steps to establish his/her identity and nationality;
 - c make every effort to locate his/her family when this is in the best interests of the child.

Article 11 – Protection of private life

- 1 Each Party shall protect the private life and identity of victims. Personal data regarding them shall be stored and used in conformity with the conditions provided for by the Convention for the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data (ETS No. 108).
- 2 Each Party shall adopt measures to ensure, in particular, that the identity, or details allowing the identification, of a child victim of trafficking are not made publicly known, through the

media or by any other means, except, in exceptional circumstances, in order to facilitate the tracing of family members or otherwise secure the well-being and protection of the child.

- 3 Each Party shall consider adopting, in accordance with Article 10 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms as interpreted by the European Court of Human Rights, measures aimed at encouraging the media to protect the private life and identity of victims through self-regulation or through regulatory or co-regulatory measures.

Article 12 – Assistance to victims

- 1 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to assist victims in their physical, psychological and social recovery. Such assistance shall include at least :
 - a standards of living capable of ensuring their subsistence, through such measures as: appropriate and secure accommodation, psychological and material assistance;
 - b access to emergency medical treatment;
 - c translation and interpretation services, when appropriate;
 - d counselling and information, in particular as regards their legal rights and the services available to them, in a language that they can understand;
 - e assistance to enable their rights and interests to be presented and considered at appropriate stages of criminal proceedings against offenders;
 - f access to education for children.
- 2 Each Party shall take due account of the victim's safety and protection needs.
- 3 In addition, each Party shall provide necessary medical or other assistance to victims lawfully resident within its territory who do not have adequate resources and need such help.
- 4 Each Party shall adopt the rules under which victims lawfully resident within its territory shall be authorised to have access to the labour market, to vocational training and education.
- 5 Each Party shall take measures, where appropriate and under the conditions provided for by its internal law, to co-operate with non-governmental organisations, other relevant organisations or other elements of civil society engaged in assistance to victims.
- 6 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to ensure that assistance to a victim is not made conditional on his or her willingness to act as a witness.
- 7 For the implementation of the provisions set out in this article, each Party shall ensure that services are provided on a consensual and informed basis, taking due account of the special needs of persons in a vulnerable position and the rights of children in terms of accommodation, education and appropriate health care.

Article 13 – Recovery and reflection period

- 1 Each Party shall provide in its internal law a recovery and reflection period of at least 30 days, when there are reasonable grounds to believe that the person concerned is a victim. Such a

period shall be sufficient for the person concerned to recover and escape the influence of traffickers and/or to take an informed decision on cooperating with the competent authorities. During this period it shall not be possible to enforce any expulsion order against him or her. This provision is without prejudice to the activities carried out by the competent authorities in all phases of the relevant national proceedings, and in particular when investigating and prosecuting the offences concerned. During this period, the Parties shall authorise the persons concerned to stay in their territory.

- 2 During this period, the persons referred to in paragraph 1 of this Article shall be entitled to the measures contained in Article 12, paragraphs 1 and 2.
- 3 The Parties are not bound to observe this period if grounds of public order prevent it or if it is found that victim status is being claimed improperly.

Article 14 – Residence permit

- 1 Each Party shall issue a renewable residence permit to victims, in one or other of the two following situations or in both :
 - a the competent authority considers that their stay is necessary owing to their personal situation ;
 - b the competent authority considers that their stay is necessary for the purpose of their co-operation with the competent authorities in investigation or criminal proceedings.
- 2 The residence permit for child victims, when legally necessary, shall be issued in accordance with the best interests of the child and, where appropriate, renewed under the same conditions.
- 3 The non-renewal or withdrawal of a residence permit is subject to the conditions provided for by the internal law of the Party.
- 4 If a victim submits an application for another kind of residence permit, the Party concerned shall take into account that he or she holds, or has held, a residence permit in conformity with paragraph 1.
- 5 Having regard to the obligations of Parties to which Article 40 of this Convention refers, each Party shall ensure that granting of a permit according to this provision shall be without prejudice to the right to seek and enjoy asylum.

Article 15 – Compensation and legal redress

- 1 Each Party shall ensure that victims have access, as from their first contact with the competent authorities, to information on relevant judicial and administrative proceedings in a language which they can understand.
- 2 Each Party shall provide, in its internal law, for the right to legal assistance and to free legal aid for victims under the conditions provided by its internal law.
- 3 Each Party shall provide, in its internal law, for the right of victims to compensation from the perpetrators.
- 4 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to guarantee compensation for victims in accordance with the conditions under its internal law, for instance through the establishment of a fund for victim compensation or measures or programmes

aimed at social assistance and social integration of victims, which could be funded by the assets resulting from the application of measures provided in Article 23.

Article 16 – Repatriation and return of victims

- 1 The Party of which a victim is a national or in which that person had the right of permanent residence at the time of entry into the territory of the receiving Party shall, with due regard for his or her rights, safety and dignity, facilitate and accept, his or her return without undue or unreasonable delay.
- 2 When a Party returns a victim to another State, such return shall be with due regard for the rights, safety and dignity of that person and for the status of any legal proceedings related to the fact that the person is a victim, and shall preferably be voluntary.
- 3 At the request of a receiving Party, a requested Party shall verify whether a person is its national or had the right of permanent residence in its territory at the time of entry into the territory of the receiving Party.
- 4 In order to facilitate the return of a victim who is without proper documentation, the Party of which that person is a national or in which he or she had the right of permanent residence at the time of entry into the territory of the receiving Party shall agree to issue, at the request of the receiving Party, such travel documents or other authorisation as may be necessary to enable the person to travel to and re-enter its territory.
- 5 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to establish repatriation programmes, involving relevant national or international institutions and non governmental organisations. These programmes aim at avoiding re-victimisation. Each Party should make its best effort to favour the reintegration of victims into the society of the State of return, including reintegration into the education system and the labour market, in particular through the acquisition and improvement of their professional skills. With regard to children, these programmes should include enjoyment of the right to education and measures to secure adequate care or receipt by the family or appropriate care structures.
- 6 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to make available to victims, where appropriate in co-operation with any other Party concerned, contact information of structures that can assist them in the country where they are returned or repatriated, such as law enforcement offices, non-governmental organisations, legal professions able to provide counselling and social welfare agencies.
- 7 Child victims shall not be returned to a State, if there is indication, following a risk and security assessment, that such return would not be in the best interests of the child.

Article 17 – Gender equality

Each Party shall, in applying measures referred to in this chapter, aim to promote gender equality and use gender mainstreaming in the development, implementation and assessment of the measures.

Chapter IV – Substantive criminal law**Article 18 – Criminalisation of trafficking in human beings**

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences the conduct contained in article 4 of this Convention, when committed intentionally.

Article 19 – Criminalisation of the use of services of a victim

Each Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its internal law, the use of services which are the object of exploitation as referred to in Article 4 paragraph a of this Convention, with the knowledge that the person is a victim of trafficking in human beings.

Article 20 – Criminalisation of acts relating to travel or identity documents

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences the following conducts, when committed intentionally and for the purpose of enabling the trafficking in human beings:

- a forging a travel or identity document;
- b procuring or providing such a document;
- c retaining, removing, concealing, damaging or destroying a travel or identity document of another person.

Article 21 – Attempt and aiding or abetting

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences when committed intentionally, aiding or abetting the commission of any of the offences established in accordance with Articles 18 and 20 of the present Convention.
- 2 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences when committed intentionally, an attempt to commit the offences established in accordance with Articles 18 and 20, paragraph a, of this Convention.

Article 22 – Corporate liability

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that a legal person can be held liable for a criminal offence established in accordance with this Convention, committed for its benefit by any natural person, acting either individually or as part of an organ of the legal person, who has a leading position within the legal person, based on:
 - a a power of representation of the legal person;
 - b an authority to take decisions on behalf of the legal person;
 - c an authority to exercise control within the legal person.
- 2 Apart from the cases already provided for in paragraph 1, each Party shall take the measures necessary to ensure that a legal person can be held liable where the lack of supervision or control by a natural person referred to in paragraph 1 has made possible the commission of a

criminal offence established in accordance with this Convention for the benefit of that legal person by a natural person acting under its authority.

- 3 Subject to the legal principles of the Party, the liability of a legal person may be criminal, civil or administrative.
- 4 Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offence.

Article 23 – Sanctions and measures

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that the criminal offences established in accordance with Articles 18 to 21 are punishable by effective, proportionate and dissuasive sanctions. These sanctions shall include, for criminal offences established in accordance with Article 18 when committed by natural persons, penalties involving deprivation of liberty which can give rise to extradition.
- 2 Each Party shall ensure that legal persons held liable in accordance with Article 22 shall be subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions or measures, including monetary sanctions.
- 3 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to confiscate or otherwise deprive the instrumentalities and proceeds of criminal offences established in accordance with Articles 18 and 20, paragraph a, of this Convention, or property the value of which corresponds to such proceeds.
- 4 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to enable the temporary or permanent closure of any establishment which was used to carry out trafficking in human beings, without prejudice to the rights of bona fide third parties or to deny the perpetrator, temporary or permanently, the exercise of the activity in the course of which this offence was committed.

Article 24 – Aggravating circumstances

Each Party shall ensure that the following circumstances are regarded as aggravating circumstances in the determination of the penalty for offences established in accordance with Article 18 of this Convention :

- a the offence deliberately or by gross negligence endangered the life of the victim ;
- b the offence was committed against a child ;
- c the offence was committed by a public official in the performance of her/his duties ;
- d the offence was committed within the framework of a criminal organisation.

Article 25 – Previous convictions

Each Party shall adopt such legislative and other measures providing for the possibility to take into account final sentences passed by another Party in relation to offences established in accordance with this Convention when determining the penalty.

Article 26 – Non-punishment provision

Each Party shall, in accordance with the basic principles of its legal system, provide for the possibility of not imposing penalties on victims for their involvement in unlawful activities, to the extent that they have been compelled to do so.

Chapter V – Investigation, prosecution and procedural law**Article 27 – *Ex parte* and *ex officio* applications**

- 1 Each Party shall ensure that investigations into or prosecution of offences established in accordance with this Convention shall not be dependent upon the report or accusation made by a victim, at least when the offence was committed in whole or in part on its territory.
- 2 Each Party shall ensure that victims of an offence in the territory of a Party other than the one where they reside may make a complaint before the competent authorities of their State of residence. The competent authority to which the complaint is made, insofar as it does not itself have competence in this respect, shall transmit it without delay to the competent authority of the Party in the territory in which the offence was committed. The complaint shall be dealt with in accordance with the internal law of the Party in which the offence was committed.
- 3 Each Party shall ensure, by means of legislative or other measures, in accordance with the conditions provided for by its internal law, to any group, foundation, association or non-governmental organisations which aims at fighting trafficking in human beings or protection of human rights, the possibility to assist and/or support the victim with his or her consent during criminal proceedings concerning the offence established in accordance with Article 18 of this Convention.

Article 28 – Protection of victims, witnesses and collaborators with the judicial authorities

- 1 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to provide effective and appropriate protection from potential retaliation or intimidation in particular during and after investigation and prosecution of perpetrators, for:
 - a victims;
 - b as appropriate, those who report the criminal offences established in accordance with Article 18 of this Convention or otherwise co-operate with the investigating or prosecuting authorities;
 - c witnesses who give testimony concerning criminal offences established in accordance with Article 18 of this Convention;
 - d when necessary, members of the family of persons referred to in subparagraphs a and c.
- 2 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to ensure and to offer various kinds of protection. This may include physical protection, relocation, identity change and assistance in obtaining jobs.
- 3 A child victim shall be afforded special protection measures taking into account the best interests of the child.

- 4 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to provide, when necessary, appropriate protection from potential retaliation or intimidation in particular during and after investigation and prosecution of perpetrators, for members of groups, foundations, associations or non-governmental organisations which carry out the activities set out in Article 27, paragraph 3.
- 5 Each Party shall consider entering into agreements or arrangements with other States for the implementation of this article.

Article 29 – Specialised authorities and co-ordinating bodies

- 1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to ensure that persons or entities are specialised in the fight against trafficking and the protection of victims. Such persons or entities shall have the necessary independence in accordance with the fundamental principles of the legal system of the Party, in order for them to be able to carry out their functions effectively and free from any undue pressure. Such persons or the staffs of such entities shall have adequate training and financial resources for their tasks.
- 2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to ensure co-ordination of the policies and actions of their governments' departments and other public agencies against trafficking in human beings, where appropriate, through setting up co-ordinating bodies.
- 3 Each Party shall provide or strengthen training for relevant officials in the prevention of and fight against trafficking in human beings, including Human Rights training. The training may be agency-specific and shall, as appropriate, focus on: methods used in preventing such trafficking, prosecuting the traffickers and protecting the rights of the victims, including protecting the victims from the traffickers.
- 4 Each Party shall consider appointing National Rapporteurs or other mechanisms for monitoring the anti-trafficking activities of State institutions and the implementation of national legislation requirements.

Article 30 – Court proceedings

In accordance with the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, in particular Article 6, each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to ensure in the course of judicial proceedings:

- a the protection of victims' private life and, where appropriate, identity;
- b victims' safety and protection from intimidation,

in accordance with the conditions under its internal law and, in the case of child victims, by taking special care of children's needs and ensuring their right to special protection measures.

Article 31 – Jurisdiction

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish jurisdiction over any offence established in accordance with this Convention, when the offence is committed:
 - a in its territory; or

- b on board a ship flying the flag of that Party ; or
 - c on board an aircraft registered under the laws of that Party ; or
 - d by one of its nationals or by a stateless person who has his or her habitual residence in its territory, if the offence is punishable under criminal law where it was committed or if the offence is committed outside the territorial jurisdiction of any State ;
 - e against one of its nationals.
- 2 Each Party may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that it reserves the right not to apply or to apply only in specific cases or conditions the jurisdiction rules laid down in paragraphs 1 (d) and (e) of this article or any part thereof.
- 3 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish jurisdiction over the offences referred to in this Convention, in cases where an alleged offender is present in its territory and it does not extradite him/her to another Party, solely on the basis of his/her nationality, after a request for extradition.
- 4 When more than one Party claims jurisdiction over an alleged offence established in accordance with this Convention, the Parties involved shall, where appropriate, consult with a view to determining the most appropriate jurisdiction for prosecution.
- 5 Without prejudice to the general norms of international law, this Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised by a Party in accordance with internal law.

Chapter VI – International co-operation and co-operation with civil society

Article 32 – General principles and measures for international co-operation

The Parties shall co-operate with each other, in accordance with the provisions of this Convention, and through application of relevant applicable international and regional instruments, arrangements agreed on the basis of uniform or reciprocal legislation and internal laws, to the widest extent possible, for the purpose of :

- preventing and combating trafficking in human beings ;
- protecting and providing assistance to victims ;
- investigations or proceedings concerning criminal offences established in accordance with this Convention.

Article 33 – Measures relating to endangered or missing persons

- 1 When a Party, on the basis of the information at its disposal has reasonable grounds to believe that the life, the freedom or the physical integrity of a person referred to in Article 28, paragraph 1, is in immediate danger on the territory of another Party, the Party that has the information shall, in such a case of emergency, transmit it without delay to the latter so as to take the appropriate protection measures.
- 2 The Parties to this Convention may consider reinforcing their co-operation in the search for missing people, in particular for missing children, if the information available leads them to believe that she/he is a victim of trafficking in human beings. To this end, the Parties may conclude bilateral or multilateral treaties with each other.

Article 34 – Information

- 1 The requested Party shall promptly inform the requesting Party of the final result of the action taken under this chapter. The requested Party shall also promptly inform the requesting Party of any circumstances which render impossible the carrying out of the action sought or are likely to delay it significantly.
- 2 A Party may, within the limits of its internal law, without prior request, forward to another Party information obtained within the framework of its own investigations when it considers that the disclosure of such information might assist the receiving Party in initiating or carrying out investigations or proceedings concerning criminal offences established in accordance with this Convention or might lead to a request for co-operation by that Party under this chapter.
- 3 Prior to providing such information, the providing Party may request that it be kept confidential or used subject to conditions. If the receiving Party cannot comply with such request, it shall notify the providing Party, which shall then determine whether the information should nevertheless be provided. If the receiving Party accepts the information subject to the conditions, it shall be bound by them.
- 4 All information requested concerning Articles 13, 14 and 16, necessary to provide the rights conferred by these Articles, shall be transmitted at the request of the Party concerned without delay with due respect to Article 11 of the present Convention.

Article 35 – Co-operation with civil society

Each Party shall encourage state authorities and public officials, to co-operate with non-governmental organisations, other relevant organisations and members of civil society, in establishing strategic partnerships with the aim of achieving the purpose of this Convention.

Chapter VII – Monitoring mechanism**Article 36 – Group of experts on action against trafficking in human beings**

- 1 The Group of experts on action against trafficking in human beings (hereinafter referred to as "GRETA"), shall monitor the implementation of this Convention by the Parties.
- 2 GRETA shall be composed of a minimum of 10 members and a maximum of 15 members, taking into account a gender and geographical balance, as well as a multidisciplinary expertise. They shall be elected by the Committee of the Parties for a term of office of 4 years, renewable once, chosen from amongst nationals of the States Parties to this Convention.
- 3 The election of the members of GRETA shall be based on the following principles:
 - a they shall be chosen from among persons of high moral character, known for their recognised competence in the fields of Human Rights, assistance and protection of victims and of action against trafficking in human beings or having professional experience in the areas covered by this Convention ;
 - b they shall sit in their individual capacity and shall be independent and impartial in the exercise of their functions and shall be available to carry out their duties in an effective manner ;

- c no two members of GRETA may be nationals of the same State;
 - d they should represent the main legal systems.
- 4 The election procedure of the members of GRETA shall be determined by the Committee of Ministers, after consulting with and obtaining the unanimous consent of the Parties to the Convention, within a period of one year following the entry into force of this Convention. GRETA shall adopt its own rules of procedure.

Article 37 – Committee of the Parties

- 1 The Committee of the Parties shall be composed of the representatives on the Committee of Ministers of the Council of Europe of the member States Parties to the Convention and representatives of the Parties to the Convention, which are not members of the Council of Europe.
- 2 The Committee of the Parties shall be convened by the Secretary General of the Council of Europe. Its first meeting shall be held within a period of one year following the entry into force of this Convention in order to elect the members of GRETA. It shall subsequently meet whenever one-third of the Parties, the President of GRETA or the Secretary General so requests.
- 3 The Committee of the Parties shall adopt its own rules of procedure.

Article 38 – Procedure

- 1 The evaluation procedure shall concern the Parties to the Convention and be divided in rounds, the length of which is determined by GRETA. At the beginning of each round GRETA shall select the specific provisions on which the evaluation procedure shall be based.
- 2 GRETA shall define the most appropriate means to carry out this evaluation. GRETA may in particular adopt a questionnaire for each evaluation round, which may serve as a basis for the evaluation of the implementation by the Parties of the present Convention. Such a questionnaire shall be addressed to all Parties. Parties shall respond to this questionnaire, as well as to any other request of information from GRETA.
- 3 GRETA may request information from civil society.
- 4 GRETA may subsidiarily organise, in co-operation with the national authorities and the “contact person” appointed by the latter, and, if necessary, with the assistance of independent national experts, country visits. During these visits, GRETA may be assisted by specialists in specific fields.
- 5 GRETA shall prepare a draft report containing its analysis concerning the implementation of the provisions on which the evaluation is based, as well as its suggestions and proposals concerning the way in which the Party concerned may deal with the problems which have been identified. The draft report shall be transmitted for comments to the Party which undergoes the evaluation. Its comments are taken into account by GRETA when establishing its report.
- 6 On this basis, GRETA shall adopt its report and conclusions concerning the measures taken by the Party concerned to implement the provisions of the present Convention. This report and conclusions shall be sent to the Party concerned and to the Committee of the Parties. The report and conclusions of GRETA shall be made public as from their adoption, together with eventual comments by the Party concerned.
- 7 Without prejudice to the procedure of paragraphs 1 to 6 of this article, the Committee of the Parties may adopt, on the basis of the report and conclusions of GRETA, recommendations

addressed to this Party (a) concerning the measures to be taken to implement the conclusions of GRETA, if necessary setting a date for submitting information on their implementation, and (b) aiming at promoting co-operation with that Party for the proper implementation of the present Convention.

Chapter VIII – Relationship with other international instruments

Article 39 – Relationship with the Protocol to prevent, suppress and punish trafficking in persons, especially women and children, supplementing the United Nations Convention against transnational organised crime

This Convention shall not affect the rights and obligations derived from the provisions of the Protocol to prevent, suppress and punish trafficking in persons, especially women and children, supplementing the United Nations Convention against transnational organised crime, and is intended to enhance the protection afforded by it and develop the standards contained therein.

Article 40 – Relationship with other international instruments

- 1 This Convention shall not affect the rights and obligations derived from other international instruments to which Parties to the present Convention are Parties or shall become Parties and which contain provisions on matters governed by this Convention and which ensure greater protection and assistance for victims of trafficking.
- 2 The Parties to the Convention may conclude bilateral or multilateral agreements with one another on the matters dealt with in this Convention, for purposes of supplementing or strengthening its provisions or facilitating the application of the principles embodied in it.
- 3 Parties which are members of the European Union shall, in their mutual relations, apply Community and European Union rules in so far as there are Community or European Union rules governing the particular subject concerned and applicable to the specific case, without prejudice to the object and purpose of the present Convention and without prejudice to its full application with other Parties.
- 4 Nothing in this Convention shall affect the rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, including international humanitarian law and international human rights law and, in particular, where applicable, the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the principle of non-refoulement as contained therein.

Chapter IX – Amendments to the Convention

Article 41 – Amendments

- 1 Any proposal for an amendment to this Convention presented by a Party shall be communicated to the Secretary General of the Council of Europe and forwarded by him or her to the member States of the Council of Europe, any signatory, any State Party, the European Community, to any State invited to sign this Convention in accordance with the provisions of Article 42 and to any State invited to accede to this Convention in accordance with the provisions of Article 43.

- 2 Any amendment proposed by a Party shall be communicated to GRETA, which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on that proposed amendment.
- 3 The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and the opinion submitted by GRETA and, following consultation of the Parties to this Convention and after obtaining their unanimous consent, may adopt the amendment.
- 4 The text of any amendment adopted by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 3 of this article shall be forwarded to the Parties for acceptance.
- 5 Any amendment adopted in accordance with paragraph 3 of this article shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of one month after the date on which all Parties have informed the Secretary General that they have accepted it.

Chapter X – Final clauses

Article 42 – Signature and entry into force

- 1 This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe, the non member States which have participated in its elaboration and the European Community.
- 2 This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.
- 3 This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which 10 Signatories, including at least 8 member States of the Council of Europe, have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of the preceding paragraph.
- 4 In respect of any State mentioned in paragraph 1 or the European Community, which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the deposit of its instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 43 – Accession to the Convention

- 1 After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe may, after consultation of the Parties to this Convention and obtaining their unanimous consent, invite any non-member State of the Council of Europe, which has not participated in the elaboration of the Convention, to accede to this Convention by a decision taken by the majority provided for in Article 20 d. of the Statute of the Council of Europe, and by unanimous vote of the representatives of the Contracting States entitled to sit on the Committee of Ministers.
- 2 In respect of any acceding State, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 44 – Territorial application

- 1 Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.
- 2 Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration and for whose international relations it is responsible or on whose behalf it is authorised to give undertakings. In respect of such territory, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such declaration by the Secretary General.
- 3 Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 45 – Reservations

No reservation may be made in respect of any provision of this Convention, with the exception of the reservation of Article 31, paragraph 2.

Article 46 – Denunciation

- 1 Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.
- 2 Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

Article 47 – Notification

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, any State signatory, any State Party, the European Community, to any State invited to sign this Convention in accordance with the provisions of Article 42 and to any State invited to accede to this Convention in accordance with the provisions of Article 43 of:

- a any signature;
- b the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c any date of entry into force of this Convention in accordance with Articles 42 and 43;
- d any amendment adopted in accordance with Article 41 and the date on which such an amendment enters into force;
- e any denunciation made in pursuance of the provisions of Article 46;
- f any other act, notification or communication relating to this Convention
- g any reservation made under Article 45.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Warsaw, this 16th day of May 2005, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, to the European Community and to any State invited to accede to this Convention.

PŘEKLAD

Úmluva Rady Evropy o opatřeních proti obchodování s lidmi

(přijata Výborem ministrů dne 3. května 2005)

Preamble

Členské státy Rady Evropy a ostatní signatáři této Úmluvy,

majíce na zřeteli, že cílem Rady Evropy je dosažení větší jednoty mezi jejími členy,

majíce na zřeteli, že obchodování s lidmi představuje porušování lidských práv a zásah do důstojnosti a integrity člověka;

majíce na zřeteli, že obchodování s lidmi může vyústit v otroctví obětí;

majíce na zřeteli, že dodržování práv obětí, ochrana obětí a potírání obchodování s lidmi musí být prvořadými cíli;

majíce na zřeteli, že všechna opatření nebo iniciativy proti obchodování s lidmi nesmí být diskriminující, musí zohledňovat rovnost pohlaví a také práva dětí;

připomínající deklarace ministrů zahraničních věcí členských států na 112. (14. – 15. května 2003) a na 114. (12. - 13. května 2004) zasedání Výboru ministrů vyzývající k zesílení úsilí Rady Evropy v oblasti potírání obchodování s lidmi;

majíce na paměti Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (1950) a její protokoly;

majíce na paměti následující doporučení Výboru ministrů členským státům Rady Evropy: Doporučení R (91) 11 o sexuálním vykořisťování, pornografii, prostituci a obchodu s dětmi a mládeží; Doporučení R (97) 13 o zastrašování svědků a o právech obhajoby; Doporučení R (2000) 11 o krocích proti obchodu s lidmi za účelem sexuálního vykořisťování a Doporučení R (2001) 16 o ochraně dětí před sexuálním vykořisťováním; Doporučení R (2002) 5 o ochraně žen před násilím;

majíce na paměti doporučení Parlamentního shromáždění Rady Evropy: Doporučení 1325 (1997) o obchodu se ženami a nucené prostituci v členských státech Rady Evropy, Doporučení 1450 (2000) o násilí na ženách v Evropě; Doporučení 1545 (2002) o kampani proti obchodu se ženami; Doporučení 1610 (2003) o migraci spojené s obchodováním se ženami a s prostitucí; Doporučení 1611 (2003) o obchodování s orgány v Evropě, Doporučení 1663 (2004) Domácí otroctví: nevolnictví, au-pair a nevěsty na objednávku;

majíce na paměti Rámcové rozhodnutí Rady Evropské unie z 19. července 2002 o boji proti obchodování s lidmi, Rámcové rozhodnutí Rady Evropské unie z 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení a směrnici Rady Evropské unie z 29. dubna 2004 o povolení k pobytu pro státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou oběťmi obchodování s lidmi nebo, kteří byli předmětem postupu usnadňujícího nezákonné přistěhovalectví, a kteří spolupracují s příslušnými orgány;

berouce v úvahu Úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu a Protokol k ní o předcházení, potlačování a trestání obchodování s lidmi, zejména se ženami a dětmi

doplňující Úmluvu organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu, s cílem zlepšit ochranu, kterou poskytují, a zlepšit jimi zavedené standardy;

berouce v úvahu ostatní mezinárodní právní instrumenty týkající se oblasti potírání obchodování s lidmi;

berouce v úvahu potřebu připravit ucelený mezinárodní právní instrument zaměřený na lidská práva obětí obchodování s lidmi, a dávající vzniknout zvláštnímu systému kontroly;

se dohodli na následujícím:

Hlava I – Účel, rozsah působnosti, zásada nediskriminace a vymezení pojmů

Článek 1 – Účel Úmluvy

1) Účelem této Úmluvy je:

- a) předcházet a potírat obchodování s lidmi, při zaručení rovnosti pohlaví;
- b) chránit lidská práva obětí obchodování, vypracovat ucelený rámec ochrany a pomoci obětem a svědkům při zaručení rovnosti pohlaví, jakož i zajistit účinné vyšetřování a trestní stíhání;
- c) podporovat mezinárodní spolupráci při boji proti obchodování s lidmi.

2) Pro zajištění efektivního provedení ustanovení této Úmluvy jejími smluvními stranami stanoví tato Úmluva zvláštní monitorovací mechanismus.

Článek 2 – Oblast působnosti

Tato Úmluva se vztahuje na všechny formy obchodování s lidmi, ať už národní nebo nadnárodní, napojené nebo nenapojené na organizovaný zločin.

Článek 3 – Zásada nediskriminace

Provedení ustanovení této Úmluvy jejími smluvními stranami, zejména využití opatření na ochranu a podporu práv obětí, bude zajištěno bez diskriminace založené na jakémkoli důvodu, jako je pohlaví, rasa, barva pleti, jazyk, náboženství, politické či jiné smýšlení, národnosti nebo sociální původ, příslušnost k národnostní menšině, majetek, rod nebo jiné postavení.

Článek 4 – Vymezení pojmů

Pro účely této Úmluvy:

- (a) „obchodování s lidmi“ znamená najmutí, přepravu, předání, přechovávání nebo přijetí osob za účelem vykořisťování, a to prostřednictvím pohrůžky násilím nebo použitím násilí či jiných forem donucení, prostřednictvím únosu, podvodu, uvedení v omyl nebo zneužití moci či stavu zvláštní zranitelnosti nebo prostřednictvím poskytnutí nebo přijetí plateb či výhod s cílem získat souhlas osoby mající kontrolu nad jinou osobou. Vykořisťování zahrnuje přinejmenším zneužívání prostituce jiných, jiné formy sexuálního vykořisťování, nucenou práci nebo služby, otroctví nebo podobné praktiky jako otroctví, nevolnictví nebo odnětí orgánů;
- (b) souhlas oběti „obchodování s lidmi“ se zamýšleným vykořisťováním uvedeným v bodu (a) tohoto článku nebude brán v úvahu, jestliže byl použit jakýkoliv prostředek uvedený v bodu (a);
- (c) zjednání, přeprava, předání, přechovávání nebo přijetí dítěte za účelem vykořisťování bude považováno za „obchodování s lidmi“, i když nezahrnuje žádný z prostředků uvedených v bodu (a) tohoto článku;
- (d) „dítě“ znamená jakoukoli osobu mladší osmnácti let,
- (e) „oběť“ znamená každou fyzickou osobu, která je předmětem obchodování s lidmi podle definice v tomto článku.

Hlava II – Prevence, spolupráce a jiná opatření

Článek 5 – Prevence obchodování s lidmi

- 1) Každá smluvní strana přijme opatření na zavedení nebo posílení vnitrostátní koordinace mezi různými orgány odpovědnými za prevenci a boj proti obchodování s lidmi.
- 2) Každá smluvní strana zavede a/nebo posílí efektivní postupy a programy pro prevenci obchodování s lidmi, například prostřednictvím: výzkumu, informací, zvyšováním povědomí a osvětových kampaní, sociálních a ekonomických projektů a vzdělávacích programů zaměřených především na osoby, jež jsou obchodováním ohrožené, a na odborníky zabývající se obchodováním s lidmi.
- 3) Každá smluvní strana bude podporovat přístup založený na lidských právech a použije perspektivu rovnosti pohlaví a přístup citlivý k dětem při vytváření, provádění a hodnocení všech postupů a programů uvedených v odstavci 2.
- 4) Každá smluvní strana v případě potřeby přijme vhodná opatření, jimiž umožní legální migraci, především šířením přesných informací kompetentními orgány o podmínkách umožňujících legální vstup a pobyt na svém území.
- 5) Každá smluvní strana přijme konkrétní opatření na snížení ohrožení dětí obchodováním, především vytvořením ochranného prostředí pro děti.
- 6) Opatření zavedená v souladu s tímto článkem budou zahrnovat, pokud je to vhodné, i nevládní organizace, další příslušné organizace a jiné složky občanské společnosti, jež se angažují v oblasti prevence při boji proti obchodování s lidmi a v oblasti ochrany obětí a pomoci těmto obětem.

Článek 6 – Opatření k omezení poptávky

K omezení poptávky, která podporuje všechny formy vykořisťování osob, zejména žen a dětí a která vede k obchodování, každá smluvní strana přijme anebo posílí legislativní, správní, vzdělávací, sociální, kulturní nebo jiná opatření, včetně:

- a) výzkumu nejlepších postupů, metod a strategií;
- b) zvyšování povědomí o odpovědnosti a důležité úloze médií a občanské společnosti při identifikaci poptávky jako jedné z hlavních příčin obchodování s lidmi;
- c) cílené informační kampaně zahrnující, tam kde to je vhodné, i veřejné orgány a tvůrce koncepcí;
- d) preventivních opatření včetně výchovných programů pro chlapce a děvčata v rámci školní výuky, s důrazem na nepřijatelnost diskriminace podle pohlaví a její katastrofální důsledky, důležitost rovnosti pohlaví a důstojnosti i integrity každé lidské bytosti.

Článek 7 – Opatření na hranicích

- 1) Aniž tím byly dotčeny mezinárodní závazky týkající se volného pohybu osob, smluvní strany posílí v rámci možností pohraniční kontroly nezbytné pro předcházení a odhalování obchodování s lidmi.
- 2) Každá smluvní strana přijme legislativní nebo jiná vhodná opatření, aby v rámci možností zabránila využití přepravy provozované komerčními dopravci k páčání trestných činů ustavených v souladu s touto Úmluvou.
- 3) Pokud je to vhodné a aniž tím byly dotčeny příslušné mezinárodní úmluvy, taková opatření budou zahrnovat stanovení povinnosti komerčních dopravců, včetně jakékoliv dopravní společnosti nebo vlastníka nebo provozovatele jakýchkoliv dopravních prostředků přesvědčit se, že všichni cestující mají cestovní doklady požadované pro vstup do přijímajícího státu.
- 4) V souladu se svým vnitrostátním právním řádem přijme každá smluvní strana nezbytná opatření, aby mohla uplatnit sankce v případě porušení povinností uvedené v odstavci 3 tohoto článku.
- 5) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná, aby umožnila, v souladu se svým vnitrostátním právním řádem, odmítnutí vstupu nebo odejmutí víz osobám, kterým bylo prokázáno spáchání trestných činů ustavených v souladu s touto Úmluvou.
- 6) Smluvní strany posílí spolupráci mezi orgány pohraniční kontroly mimo jiné tím, že zřídí a budou udržovat přímý komunikační styk.

Článek 8 – Zabezpečení dokladů a jejich kontrola

Každá smluvní strana přijme taková opatření, která budou nezbytná pro:

- (a) zajištění toho, že cestovní doklady nebo doklady totožnosti, které vydává, jsou takové kvality, že nemohou být snadnou zneužity a snadno padělány nebo protiprávně pozměněny, napodobeny nebo vydány; a
- (b) pro zajištění celistvosti a ochrany cestovních dokladů nebo dokladů totožnosti, vydávaných smluvní stranou nebo jejím jménem, a zabránění jejich protiprávnímu vyhotovení nebo vydání.

Článek 9 – Pravost a platnost dokladů

Smluvní strana na žádost jiné smluvní strany ověří, v souladu se svým vnitrostátním právem, v přiměřené době pravost a platnost cestovních dokladů nebo dokladů totožnosti vydaných nebo údajně vydaných jejím jménem, u nichž existuje podezření z jejich používání pro účely obchodování s lidmi.

Hlava III – Opatření na ochranu a podporu práv obětí zaručující rovnost pohlaví

Článek 10 – Identifikace obětí

1) Každá smluvní strana zajistí pro své příslušné orgány pracovníky, kteří jsou vyškoleni a kvalifikováni v oblasti prevence a potírání obchodování s lidmi, identifikace a poskytování pomoci obětem, včetně dětí, a rovněž zajistí spolupráci mezi různými orgány i s příslušnými podpůrnými organizacemi, aby bylo možno identifikovat oběti v řízení, které patřičně přihlíží ke zvláštnímu postavení ženských a dětských obětí, a ve vhodných případech jim budou vydávat povolení k pobytu podle podmínek stanovených v článku 14 této Úmluvy.

2) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná pro identifikaci obětí, případně též ve spolupráci s jinými smluvními stranami a příslušnými podpůrnými organizacemi. Každá smluvní strana zajistí, že pokud příslušné orgány budou mít přiměřené důvody k přesvědčení, že určitá osoba se stala obětí obchodování s lidmi, nebude tato osoba přesunuta z jejího území, dokud příslušné orgány nedokončí řízení o identifikaci této osoby jakožto oběti trestného činu podle článku 18 této Úmluvy, a rovněž zajistí, že této osobě bude poskytnuta pomoc podle článku 12 odstavce 1 a 2.

3) Pokud je věk oběti nejistý a existují důvody domnívat se, že obětí je dítě, bude se předpokládat, že se jedná o dítě, a poskytnou se jí zvláštní ochranná opatření až do ověření jejího věku.

4) Ihned poté, kdy dítě bez doprovodu bude identifikováno jako oběť, každá smluvní strana:

- a) zajistí zastupování dítěte opatrovníkem, poručníkem, organizací nebo orgánem, které budou jednat v nejlepší zájmu dítěte;
- b) podnikne potřebné kroky k určení jeho totožnosti a státní příslušnosti;

c) vynaloží veškeré úsilí na vyhledání jeho rodiny, pokud to je v nejlepším zájmu dítěte.

Článek 11 – Ochrana soukromého života

1) Každá smluvní strana bude chránit soukromý život a totožnost obětí. Jejich osobní údaje budou uchovávány a používány v souladu s podmínkami stanovenými v Úmluvě o ochraně osob se zřetelem na automatické zpracování osobních dat (ETS č. 108).

2) Každá smluvní strana přijme opatření, jimiž se především zajistí, že totožnost nebo podrobnosti umožňující identifikaci dětské oběti obchodování s lidmi nebudou zveřejněny ve sdělovacích prostředcích ani žádnými jinými prostředky, kromě výjimečných okolností, kdy je třeba usnadnit vyhledání členů rodiny nebo jinak zabezpečit péči o dítě a jeho ochranu.

3) Každá smluvní strana zváží přijetí opatření, v souladu s článkem 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podle výkladu Evropského soudu pro lidská práva, zaměřených na povzbuzování sdělovacích prostředků k ochraně soukromého života a totožnosti obětí prostřednictvím seberegulace, regulace vycházející z veřejného sektoru nebo smíšenými regulačními opatřeními.

Článek 12 – Pomoc obětem

1) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná, na pomoc obětem při jejich fyzickém, psychologickém a sociálním zotavování. Taková pomoc bude zahrnovat alespoň:

- (a) životní úroveň nezbytnou k zajištění jejich základních životních potřeb, pomocí opatření jako jsou: vhodné a bezpečné ubytování, psychologická a hmotná pomoc;
- (b) přístup k nezbytnému lékařskému ošetření;
- (c) překladatelské a tlumočnické služby ve vhodných případech;
- (d) poradenství a poskytování informací, zejména o jejich zákonných právech a o službách, jež jsou pro ně k dispozici, v jazyce, kterému rozumí;
- (e) pomoc umožňující uplatnění a zvážení jejich práv a zájmů v příslušných etapách trestního řízení proti pachatelům;
- (f) přístup ke vzdělávání pro děti.

2) Každá smluvní strana přiměřeně zohlední potřeby obětí týkající se bezpečnosti a ochrany.

3) Každá smluvní strana dále poskytne nezbytnou lékařskou nebo jinou pomoc obětem legálně pobývajícím na jejím území, které nemají dostatečné prostředky a takovou pomoc potřebují.

4) Každá smluvní strana přijme předpisy, které umožní obětem legálně pobývajícím na jejím území přístup na trh práce, k odborné výchově a vzdělávání.

- 5) Každá smluvní strana přijme, pokud to bude nezbytné, a v souladu s podmínkami stanovenými vnitrostátním právním řádem, opatření pro spolupráci s nevládními organizacemi, jinými příslušnými organizacemi nebo jinými složkami občanské společnosti, které se zabývají pomocí obětí.
- 6) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná k zajištění, že pomoc oběti nebude podmíněna její ochotou vystoupit jako svědek.
- 7) Za účelem provedení ustanovení tohoto článku zajistí každá smluvní strana, aby se služby poskytovaly na základě souhlasu a informovanosti a bude patřičně přihlížet ke zvláštním potřebám osob ve zranitelném postavení a k právům dětí s ohledem na ubytování, vzdělávání a odpovídající zdravotní péči.

Článek 13 – Lhůta na zotavení a rozvahu

- 1) Každá smluvní strana stanoví ve svém vnitrostátním právním řádu lhůtu na zotavení a rozvahu v rozsahu nejméně 30 dní, pokud existují dostatečné důvody se domnívat, že dotčená osoba je obětí. Tato lhůta má být dostačující pro zotavení se dotčené osoby a vymanění se z vlivu pachatelů a/nebo k přijetí informovaného rozhodnutí o spolupráci s příslušnými orgány. Během tohoto období nebude možné vykonat žádný příkaz k vyhoštění této osoby. Tímto ustanovením nejsou dotčeny činnosti prováděné příslušnými orgány ve všech etapách relevantních vnitrostátních řízení, zejména při vyšetřování a trestním stíhání souvisejících trestných činů. Během tohoto období smluvní strany schválí dotčeným osobám pobyt na svém území.
- 2) Během této lhůty mají osoby uvedené v odstavci 1 tohoto článku nárok na opatření uvedená v článku 12, odstavcích 1 a 2.
- 3) Smluvní strany nejsou povinny dodržovat tuto lhůtu, pokud tomu brání důvody pro zachování veřejného pořádku, nebo pokud je zjištěno, že status oběti je požadován podvodně.

Článek 14 – Povolení k pobytu

- 1) Každá smluvní strana vydá obětem povolení k pobytu s možností obnovení v jedné, druhé nebo v obou následujících situacích:
- (a) kompetentní orgán je toho názoru, že pobyt obětí je nezbytný v důsledku jejich osobní situace;
 - (b) kompetentní orgán je toho názoru, že jejich pobyt je nezbytný pro účely jejich spolupráce s příslušnými orgány při vyšetřování či v trestním řízení.
- 2) Povolení k pobytu pro dětské oběti, pokud je z právních důvodů nezbytné, bude vydáno v souladu s nejlepšími zájmy dítěte a v případě potřeby obnoveno za stejných podmínek.
- 3) Neobnovení nebo zrušení povolení k pobytu podléhá podmínkám stanoveným vnitrostátním právním řádem smluvní strany.
- 4) Pokud oběť požádá o jiný typ povolení k pobytu, příslušná smluvní strana přihlédne k tomu, že tato osoba má nebo měla povolení k pobytu v souladu s odstavcem 1.

5) S ohledem na závazky smluvních stran uvedené v článku 40 této Úmluvy zajistí každá smluvní strana, aby udělením povolení k pobytu podle tohoto ustanovení nebylo dotčeno právo požádat o azyl a možnost ho případně získat a užívat.

Článek 15 – Odškodnění a nárok na nápravu

1) Každá smluvní strana zajistí, aby oběti měly ode svého prvního kontaktu s příslušnými orgány přístup k informacím o příslušných soudních a správních řízeních v jazyce, kterému rozumí.

2) Každá smluvní strana stanoví ve svém vnitrostátním právním řádu právo na právní asistenci a bezplatnou právní pomoc obětem za podmínek, stanovených v jejím vnitrostátním právním řádu.

3) Každá smluvní strana ve svém vnitrostátním právním řádu stanoví právo obětí na odškodnění ze strany pachatelů.

4) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná, aby zaručila obětem odškodnění v souladu s podmínkami stanovenými v jejím vnitrostátním právním řádu, například zřízením fondu pro odškodnění obětí, nebo opatřeními nebo programy zaměřenými na sociální pomoc a sociální integraci obětí, které by mohly být financovány z prostředků plynoucích z použití opatření uvedených v článku 23.

Článek 16 – Repatriace a navracení obětí

1) Smluvní strana, jejímž státním příslušníkem je oběť nebo v níž měla tato osoba právo trvalého pobytu v době vstupu na území přijímající strany, usnadní a akceptuje její návrat, bez zbytečného či nepřiměřeného prodlení, s patřičným přihlédnutím k jejím právům, bezpečnosti a důstojnosti.

2) Pokud smluvní strana navrací oběť do jiného státu, bude při tomto návratu patřičně přihlížet k právům, bezpečnosti a důstojnosti této osoby a k stavu jakéhokoli právního řízení souvisejícího se skutečností, že tato osoba je obětí, a tento návrat bude pokud možno dobrovolný.

3) Na žádost přijímající strany ověří dožádaná smluvní strana, zda je osoba jejím státním příslušníkem nebo zda měla právo trvalého pobytu na jejím území v době vstupu na území přijímající smluvní strany.

4) Pro usnadnění navracení oběti, která nemá řádné doklady, smluvní strana, jejímž státním příslušníkem je tato osoba nebo v níž měla tato osoba právo trvalého pobytu v době vstupu na území přijímající smluvní strany, bude na žádost přijímající smluvní strany souhlasit s vydáním takových cestovních dokladů nebo jiného povolení, které jsou nezbytné pro to, aby tato osoba mohla cestovat a znovu vstoupit na její území.

5) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná pro zavedení repatričních programů, do nichž budou zapojeny příslušné vnitrostátní nebo mezinárodní instituce a příslušné nevládní organizace. Tyto programy se snaží předcházet opakované viktimizaci. Každá smluvní strana by se měla co možná nejvíce zasazovat o reintegraci obětí do společnosti státu, do něhož se navrátí, včetně reintegrace do systému vzdělávání a trhu práce, zejména získáváním a zlepšováním odborné kvalifikace. U dětí by tyto programy měly zahrnovat využití práva na vzdělávání

a opatření pro zajištění dostatečné péče nebo přijetí ze strany rodiny nebo v rámci příslušných pečovatelských struktur.

6) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná, pokud je to vhodné ve spolupráci s jakoukoli jinou příslušnou smluvní stranou, ke zpřístupnění kontaktních informací obětem o strukturách, které jim mohou poskytnout pomoc v zemi, do které jsou navraceny nebo repatriovány, jako jsou například orgány činné v trestním řízení, nevládní organizace, právní odborníci schopní poskytnout poradenství a úřady sociálního zabezpečení.

7) Dětské oběti nebudou navraceny do státu, pokud se po vyhodnocení rizik a bezpečnosti zdá, že takový návrat by nebyl v nejlepším zájmu dítěte.

Článek 17 – Rovnost pohlaví

Každá smluvní strana bude při provádění opatření uvedených v této kapitole usilovat o prosazování rovnosti pohlaví a používat perspektivu rovnosti pohlaví při vytváření, provádění a hodnocení těchto opatření.

Hlava IV – Trestní právo hmotné

Článek 18 – Trestnost obchodování s lidmi

Každá smluvní strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná k tomu, aby jednání uvedená v článku 4 této Úmluvy byla trestnými činy, pokud jsou spáchána úmyslně.

Článek 19 - Trestnost využití služeb obětí

Každá smluvní strana zváží přijetí takových legislativních a jiných opatření, která budou nezbytná k tomu, aby využití služeb, jež jsou předmětem vykořisťování podle článku 4 odstavce a) této Úmluvy, s vědomím, že příslušná osoba je obětí obchodování s lidmi, byly trestnými činy podle jejího vnitrostátního právního řádu.

Článek 20 – Trestnost činů týkajících se cestovních dokladů nebo dokladů totožnosti

Každá smluvní strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná k tomu, aby následující jednání, pokud jsou spáchána úmyslně a za účelem umožnění obchodování s lidmi byly trestnými činy:

- a) padělání cestovního dokladu nebo dokladu totožnosti;
- b) obstarání nebo poskytnutí takového dokladu;
- c) zadržení, odebrání, ukrytí, poškození nebo zničení cestovního dokladu nebo dokladu totožnosti jiné osoby.

Článek 21 – Pokus a účastenství

1) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná k tomu, aby byla zajištěna trestnost jakékoliv úmyslné formy účastenství na spáchání trestných činů uvedených v člancích 18 a 20 této Úmluvy.

2) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná k tomu, aby byla zajištěna trestnost úmyslného pokusu spáchat trestné činy uvedené v člancích 18 a 20 odstavec a) této Úmluvy.

Článek 22 – Odpovědnost právnických osob

1) Každá smluvní strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná pro zajištění, že právnická osoba může být učiněna odpovědnou za trestný čin ustavený podle této Úmluvy, spáchaný v její prospěch jakoukoli fyzickou osobou jednající buď samostatně nebo v rámci orgánu právnické osoby, která má vedoucí postavení v této právnické osobě založené na:

- a) pravomoci jednat navenek jménem právnické osoby;
- b) pravomoci přijímat rozhodnutí jménem právnické osoby;
- c) pravomoci vykonávat kontrolu v rámci právnické osoby.

2) Kromě případů, na něž se již vztahují ustanovení odstavce 1, přijme každá smluvní strana opatření, která budou nezbytná pro zajištění, aby právnická osoba mohla být učiněna odpovědnou v případech, kdy nedostatek dohledu nebo kontroly/řízení ze strany fyzické osoby uvedené v odstavci 1 umožnil spáchání trestného činu ustaveného v souladu s touto Úmluvou ve prospěch této právnické osoby osobou fyzickou jednající v rámci její pravomoci.

3) Podle právních principů smluvní strany může být odpovědnost právnické osoby trestní, občanskoprávní nebo správní.

4) Touto odpovědností nebude dotčena trestní odpovědnost fyzických osob, které spáchaly takový trestný čin.

Článek 23 – Sankce a opatření

1) Každá smluvní strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná k zajištění toho, aby trestné činy ustavené podle článků 18 až 21 bylo možno potrestat účinnými, přiměřenými a odrazujícími sankcemi. U trestných činů ustavených podle článku 18 spáchaných fyzickými osobami budou tyto sankce zahrnovat tresty odnětí svobody o délce trvání, které umožňuje vydání do cizího státu.

2) Každá smluvní strana zajistí, aby právnické osoby uznané odpovědnými podle článku 22 podléhaly účinným, přiměřeným a odrazujícím trestním nebo netrestním sankcím nebo opatřením, včetně peněžitých sankcí.

3) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná, aby jí umožnila konfiskovat či jinak odejmout prostředky určené k páčání trestné činnosti a výnosy

z trestných činů ustavených podle článků 18 a 20, odstavec a) této Úmluvy, nebo majetek, jehož hodnota odpovídá takovým výnosům.

4) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná, aby jí umožnila dočasně nebo trvale uzavřít jakékoliv zařízení, které bylo použito k provádění obchodování s lidmi, aniž tím byla dotčena práva *bona fide* třetích stran, nebo dočasně či trvale zakázat pachateli výkon činnosti, během níž byl tento trestný čin spáchán.

Článek 24 – Přitěžující okolnosti

Každá smluvní strana zajistí, že níže uvedené okolnosti budou považovány za přitěžující při stanovení postihu za trestné činy ustavené podle článku 18 této Úmluvy:

- a) trestným činem byl úmyslně nebo z hrubé nedbalosti ohrožen život oběti;
- b) trestný čin byl spáchán na dítěti;
- c) trestný čin byl spáchán veřejným činitelem při výkonu jeho pravomoci;
- d) trestný čin byl spáchán v rámci organizované skupiny.

Článek 25 – Dřívější odsouzení

Každá smluvní strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která umožní při určování postihu přihlížet k pravomocným rozsudkům vydaným jinou smluvní stranou v souvislosti s trestnými činy ustavenými v souladu s touto Úmluvou.

Článek 26 – Ustanovení o nepotrestání

Každá smluvní strana zavede, v souladu se základními zásadami svého právního řádu, ustanovení umožňující neuložení trestu obětem za jejich zapojení do nezákonných činností v tom rozsahu, ve kterém k němu byly donuceny.

Hlava V – Vyšetřování, trestní stíhání a procesní právo

Článek 27 – Zahájení řízení na podnět a z úřední povinnosti

1) Každá smluvní strana zajistí, aby vyšetřování nebo trestní stíhání činů ustavených v souladu s touto Úmluvou nezávisela na oznámení činu nebo na obvinění učiněném obětí, a to alespoň pokud byl trestný čin zcela nebo částečně spáchán na jejím území.

2) Každá smluvní strana zajistí, aby oběti trestného činu spáchaného na území jiné smluvní strany, než ve které mají bydliště, mohly podat trestní oznámení příslušnému orgánu ve státě, kde mají bydliště. Neuplatní-li příslušný orgán, u něhož bylo trestní oznámení podáno, sám v tomto ohledu svou

příslušnost, neprodleně je předá příslušnému orgánu smluvní strany, na jejímž území byl trestný čin spáchán. Trestní oznámení bude vyřízeno v souladu s vnitrostátním právním řádem smluvní strany, v níž byl daný trestný čin spáchán.

3) Pomocí legislativních nebo jiných opatření a v souladu s podmínkami stanovenými v jejím vnitrostátním právním řádu každá smluvní strana zajistí jakékoliv skupině, nadaci, sdružení nebo nevládní organizaci, jež mají za cíl potírání obchodování s lidmi nebo ochranu lidských práv, možnost pomáhat a/nebo podporovat oběť s jejím souhlasem během trestního řízení týkajícího se trestného činu ustaveného v souladu s článkem 18 této Úmluvy.

Článek 28 – Ochrana obětí, svědků a osob spolupracujících s justičními orgány

1) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná, pro zajištění účinné a vhodné ochrany před možnou odvetou nebo zastrašováním, zejména během a po vyšetřování a trestním stíhání pachatelů, pro:

a) oběti;

b) ve vhodných případech pro osoby, které oznámí trestný čin ustavený v souladu s článkem 18 této Úmluvy nebo jinak spolupracují s orgány činnými v trestním řízení;

c) svědky, kteří vypovídají ohledně trestných činů stanovených v souladu s článkem 18 této Úmluvy;

d) v případě potřeby rodinným příslušníkům osob uvedených v bodech (a) a (c).

2) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná, pro zajištění a nabídku různých druhů ochrany. To může zahrnovat fyzickou ochranu, přemístění, změnu totožnosti a pomoc při získávání zaměstnání.

3) Dětským obětem se poskytnou zvláštní ochranná opatření přihlížející k nejlepším zájmům dítěte.

4) Každá smluvní strana přijme taková nezbytná legislativní nebo jiná opatření, která v případě potřeby zajistí vhodnou ochranu před potencionální odvetou nebo zastrašováním především během a po vyšetřování a trestním stíhání pachatelů, a to pro členy skupin, nadací, sdružení nebo nevládních organizací, jež provádějí činnost popsanou v článku 27 odst. 3.

5) Každá smluvní strana zváží uzavření smluv nebo dohod s jinými státy pro účely realizace tohoto článku.

Článek 29 – Specializované orgány a koordinační subjekty

1) Každá smluvní strana přijme taková nezbytná opatření, která zajistí specializaci osob nebo orgánů, jež se podílejí na boji proti obchodu s lidmi a ochraně obětí. Takové osoby nebo orgány budou nadány potřebnou nezávislostí v souladu se základními principy právního řádu této smluvní strany, a to tak, aby mohly své úkoly vykonávat efektivně a bez jakéhokoli nepatřičného nátlaku. Tyto osoby nebo pracovníci takových orgánů budou příslušně vyškoleni a vybaveni finančními prostředky pro plnění svých úkolů.

2) Každá smluvní strana přijme nezbytná opatření pro zajištění koordinace politiky a práce svých vládních úřadů a jiných orgánů veřejné moci v boji proti obchodování s lidmi, a pokud to bude vhodné, zřídí pro tyto účely koordinační subjekty.

3) Každá smluvní strana zajistí nebo posílí vzdělávání příslušných pracovníků v oblasti prevence a potírání obchodování s lidmi, včetně školení v oblasti lidských práv. Vzdělávání by mělo být specificky zaměřeno podle typu organizace a podle potřeby bude kladen důraz na: metody používané při prevenci obchodování s lidmi, trestní stíhání obchodníků s lidmi a ochranu práv obětí, včetně ochrany obětí před obchodníky s lidmi.

4) Každá smluvní strana zváží jmenování národních zpravodajů nebo zavedení jiných mechanismů pro monitorování činností státních institucí v boji proti obchodování s lidmi a realizaci národních legislativních požadavků.

Článek 30 – Soudní řízení

V souladu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, zejména pak v souladu s článkem 6, přijme každá smluvní strana legislativní nebo jiná opatření nezbytná pro zajištění následujícího v průběhu soudního řízení:

- a) ochrany soukromého života obětí a v případě potřeby i jejich totožnosti;
- b) bezpečnosti obětí a jejich ochrany před zastrašováním,

v souladu s podmínkami stanovenými podle vnitrostátního právního řádu a v případě dětských obětí věnování zvláštní péče potřebám dětí a zajištění jejich práva přístupu k speciálním ochranným opatřením.

Článek 31 – Působnost

1) Každá smluvní strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná pro stanovení působnosti pro rozhodování o trestných činech ustavených v souladu s touto Úmluvou, pokud ke spáchání trestního činu došlo:

- (a) na jejím území; nebo
- (b) na palubě lodi plující pod vlajkou této smluvní strany; nebo
- (c) na palubě letadla registrovaného podle zákonů této smluvní strany; nebo
- (d) jedním z jejich státních příslušníků nebo osobou bez státní příslušnosti, mající obvyklý pobyt na jejím území, pokud je čin trestný podle trestního práva místa, kde byl spáchán nebo pokud byl trestný čin spáchán mimo teritoriální působnost určitého státu;
- (e) na jednom z jejich státních příslušníků.

2) Při podepsání nebo uložení ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přistoupení může každá smluvní strana deklarací adresovanou generálnímu tajemníkovi Rady Evropy prohlásit, že si

vyhrazuje právo nerealizovat nebo realizovat pouze v konkrétních případech nebo za konkrétních podmínek pravidla o působnosti stanovená v bodech 1 (d) a (e) tohoto článku nebo jejich část.

3) Každá smluvní strana přijme taková legislativní nebo jiná opatření, která budou nezbytná k založení působnosti ve vztahu k trestným činům podle této Úmluvy, pokud se údajný pachatel nachází na území této smluvní strany a tato ho nevydá, po žádosti o vydání, druhé smluvní straně, pouze z důvodu jeho/její státní příslušnosti.

4) Pokud více než jedna smluvní strana dovozuje působnost ve vztahu k údajným trestným činům ustavených podle této Úmluvy, dotčené smluvní strany budou, je-li to vhodné, konzultovat tuto otázku s cílem zvolení nejvhodnějšího místa trestního stíhání.

5) Aniž jsou tím dotčena obecná pravidla mezinárodního práva, tato Úmluva nevylučuje výkon trestněprávní působnosti smluvní strany v souladu s jejími vnitrostátními právními předpisy.

Hlava VI – Mezinárodní spolupráce a spolupráce s občanskou společností

Článek 32 – Obecné zásady a opatření týkající se mezinárodní spolupráce

Smluvní strany budou spolupracovat v souladu s ustanoveními této Úmluvy a prostřednictvím realizace příslušných platných mezinárodních a regionálních instrumentů, ujednání dohodnutých na bázi jednotné nebo reciproční legislativy a vnitrostátního práva v co možná nejširší míře pro účely:

- prevence a boje proti obchodování s lidmi;
- ochrany a poskytování pomoci oběťm;
- vyšetřování nebo řízení o trestných činech zjištěných v souladu s touto Úmluvou.

Článek 33 – Opatření týkající se ohrožených nebo pohřešovaných osob

1) Pokud je na základě informací, které má k dispozici, smluvní strana důvodně přesvědčená, že je život, svoboda nebo fyzická integrita osoby, uvedené v článku 28 odst. 1 na území jiné smluvní strany v bezprostředním nebezpečí, předá smluvní strana, jež má tyto informace k dispozici, v takovém případě nouze tyto informace neodkladně druhé smluvní straně, aby ta mohla okamžitě podniknout vhodné kroky k ochraně.

2) Smluvní strany této Úmluvy mohou zvážit posílení spolupráce při hledání pohřešovaných osob, zejména pohřešovaných dětí, pokud se na základě dostupných informací domnívají, že jsou tyto osoby oběťmi obchodování s lidmi. Pro tento účel mohou smluvní strany uzavírat bilaterální nebo multilaterální dohody.

Článek 34 – Informace

1) Dožádaná smluvní strana bude neprodleně informovat žádající smluvní stranu o konečném výsledku kroků provedených podle této hlavy. Dožádaná smluvní strana bude také bezodkladně

informovat žádající smluvní stranu o okolnostech, které znemožňují podniknutí požadovaných kroků nebo jejich provedení pravděpodobně značně oddálí.

2) Bez předchozí žádosti a v souladu se svým vnitrostátním právním řádem, může smluvní strana předat jiné smluvní straně informace získané během vlastního vyšetřování, pokud je toho názoru, že sdělení těchto informací může pomoci přijímající smluvní straně při zahájení nebo provádění vyšetřování nebo řízení o trestných činech zjištěných v souladu s touto Úmluvou, nebo že může vést k žádosti o spolupráci předloženou touto smluvní stranou v souladu s touto hlavou.

3) Před poskytnutím takových informací může sdělující smluvní strana požadovat, aby byla zachována důvěrnost těchto informací nebo aby byly tyto informace použity za určitých podmínek. Pokud přijímající smluvní strana nemůže takové žádosti vyhovět, sdělí tuto skutečnost sdělující smluvní straně, která se pak rozhodne, zda i za těchto okolností informace poskytne. Pokud přijímající smluvní strana přijme informace, jež jsou předmětem určitých podmínek, bude těmito podmínkami vázána.

4) Všechny požadované informace týkající se článků 13, 14 a 16 potřebné k poskytnutí práv udělených těmito články se poskytnou na žádost dotčené smluvní strany bezodkladně a v souladu s článkem 11 této Úmluvy.

Článek 35 – Spolupráce s občanskou společností

Každá smluvní strana bude motivovat státní orgány a veřejné činitele, aby spolupracovali s nevládními organizacemi, jinými příslušnými organizacemi a členy občanské společnosti při navazování strategických partnerských vztahů s cílem dosáhnout účelu této Úmluvy.

Hlava VII – Monitorovací mechanismus

Článek 36 – Skupina expertů na opatření proti obchodování s lidmi

1) Skupina odborníků na boj proti obchodování s lidmi (dále jen „GRETA“) bude monitorovat realizaci této Úmluvy smluvními stranami.

2) GRETA bude mít nejméně 10 a nejvíce 15 členů a její složení, co do počtu mužů a žen, geografického rozložení a multidisciplinární kvalifikace jejích odborníků, bude vyvážené. Budou voleni Výborem smluvních stran na 4 - leté funkční období s možností znovuzvolení na jedno další období, a vybráni ze státních příslušníků smluvních států této Úmluvy.

3) Členové GRETA budou voleni podle těchto zásad:

a) budou vybráni z osob s vysokým morálním kreditem, které jsou známé svými schopnostmi uznávanými v oblasti lidských práv, poskytování pomoci a ochrany obětí a v boji proti obchodování s lidmi, nebo jsou to osoby, které mají odborné zkušenosti v oblastech, na něž se vztahuje tato Úmluva;

b) budou zastávat funkci jako soukromé osoby, při výkonu své funkce budou nezávislí a objektivní a své povinnosti budou vykonávat efektivně;

c) členy GRETA nemůže být více státních příslušníků z jednoho státu;

d) měli by zastupovat hlavní právní systémy.

4) Volební pravidla pro členy GRETA stanoví Výbor ministrů, po konzultaci a jednomyslném schválení smluvními stranami, do jednoho roku poté, co tato Úmluva vstoupí v platnost. GRETA schválí svůj vlastní jednací řád.

Článek 37 – Výbor smluvních stran

1) Výbor smluvních stran bude složen ze zástupců Výboru ministrů Rady Evropy těch členských států, které jsou smluvními stranami Úmluvy a ze zástupců smluvních stran této Úmluvy, které nejsou členy Rady Evropy.

2) Výbor smluvních stran bude svolávat generální tajemník Rady Evropy. Jeho první zasedání se bude konat do jednoho roku poté, co tato Úmluva vstoupí v platnost a jeho úkolem bude zvolit členy GRETA. Následně se bude scházet kdykoli o to požádá jedna třetina smluvních stran, předseda GRETA nebo generální tajemník.

3) Výbor smluvních stran schválí svůj vlastní jednací řád.

Článek 38 – Postup pro hodnocení

1) Postup pro hodnocení se týká smluvních stran Úmluvy a bude rozdělen do jednotlivých kol, jejichž trvání určí GRETA. Na počátku každého kola vybere GRETA konkrétní ustanovení, kterých se bude hodnocení týkat.

2) GRETA určí nejvhodnější prostředky pro provádění těchto hodnocení, zejména pak může GRETA schválit dotazník pro každé kolo hodnocení, který bude sloužit jako podklad pro hodnocení realizace této Úmluvy jejími smluvními stranami. Tento dotazník bude zaslán všem smluvním stranám. Smluvní strany tento dotazník vyplní a odpoví i na případnou žádost o informace zaslanou výborem GRETA.

3) GRETA může požadovat informace od občanské společnosti.

4) GRETA se může podílet na organizování návštěv zemí ve spolupráci s národními orgány a „kontaktními osobami“ jmenovanými těmito orgány a případně s pomocí nezávislých národních expertů. Během těchto návštěv mohou výboru GRETA poskytnout pomoc odborníci z konkrétních oborů.

5) GRETA vypracuje návrh zprávy s analýzou realizace ustanovení, kterých se bude týkat hodnocení, a také s jejími návrhy a náměty týkajícími se způsobu, jakým mohou příslušné smluvní strany řešit zjištěné problémy. Návrh zprávy bude předložen k připomínkám smluvní straně, které se bude hodnocení týkat. GRETA při vypracování zprávy bude k těmto připomínkám přihlížet.

6) Na tomto základě schválí GRETA svou zprávu a závěry týkající se opatření přijatých příslušnou smluvní stranou pro realizaci ustanovení této Úmluvy. Tato zpráva a její závěry budou zaslány příslušné smluvní straně a Výboru smluvních stran. Zpráva a závěry GRETA budou po jejich schválení zveřejněny společně s případnými připomínkami příslušné smluvní strany.

7) Aniž by tím byly dotčeny postupy uvedené v bodech 1 až 6 tohoto článku, může Výbor smluvních stran schválit na základě zprávy a závěrů GRETA doporučení adresovaná této smluvní straně

- a) týkající se opatření, jež mají být přijata pro realizaci závěrů GRETA, a v případě potřeby stanovit datum pro předložení informací o jejich realizaci a
- b) zaměřená na podporu spolupráce s touto smluvní stranou pro účely řádné realizace stávající Úmluvy.

Hlava VIII – Vztah k ostatním mezinárodním instrumentům

Článek 39 – Vztah k Protokolu o předcházení, potlačování a trestání obchodování s lidmi, zejména se ženami a dětmi doplňující Úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu

Touto Úmluvou nebudou dotčena práva a závazky vyplývající z ustanovení Protokolu o předcházení, potlačování a trestání obchodování s lidmi, zejména se ženami a dětmi doplňující Úmluvu Spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu. Tato Úmluva je zamýšlena k posílení ochrany zakotvené tímto Protokolem a k rozvoji standardů v něm obsažených.

Článek 40 – Vztah k ostatním mezinárodním instrumentům

1) Touto Úmluvou nebudou dotčena práva a povinnosti vyplývající z jiných mezinárodních instrumentů, jejichž smluvními stranami jsou nebo se stanou smluvní strany této Úmluvy, které obsahují ustanovení o věcech upravených touto Úmluvou a které zajišťují větší ochranu a pomoc poskytovanou obětem obchodování s lidmi.

2) Smluvní strany této Úmluvy mohou mezi sebou uzavírat bilaterální nebo multilaterální smlouvy ve věcech upravených touto Úmluvou pro účely doplnění nebo posílení jejích ustanovení nebo pro usnadnění realizace zásad zakotvených v této Úmluvě.

3) Smluvní strany, které jsou členskými státy Evropské unie, se budou ve svých vzájemných vztazích řídit zásadami a pravidly Evropského společenství a Evropské unie týkajícími se dané oblasti a aplikovatelnými na konkrétní případ, aniž by tím byl dotčen předmět a účel této Úmluvy a aniž by tím bylo dotčeno její použití ostatními smluvními stranami v plném rozsahu.

4) Žádným ustanovením této Úmluvy nebudou dotčena práva, povinnosti a odpovědnost států i jednotlivců podle mezinárodního práva, včetně mezinárodního humanitárního práva a mezinárodního práva lidských práv a zejména pak tam, kde je to na místě, Úmluvy z roku 1951 a Protokolu z roku 1967 o právním postavení uprchlíků a zásadě *non-refoulement*, která je v něm obsažena.

Hlava IX – Změny Úmluvy

Článek 41 – Změny

- 1) O každém návrhu změny této Úmluvy předloženém smluvní stranou bude informován generální tajemník Rady Evropy, který jej předloží členským státům Rady Evropy, všem signatářům, všem státům, jež jsou smluvními stranami, Evropskému společenství, všem státům přizvaným k podpisu této Úmluvy v souladu s ustanoveními článku 42 a všem státům přizvaným k přistoupení k této Úmluvě podle ustanovení článku 43.
- 2) Každá změna navrhovaná smluvní stranou bude sdělena výboru GRETA, který Výboru ministrů předloží svůj názor na tuto navrhovanou změnu.
- 3) Výbor ministrů zváží navrhovanou změnu a názor předložený výborem GRETA a může tuto změnu schválit po konzultacích se stranami této Úmluvy a po získání jejich jednomyslného souhlasu.
- 4) Text každé změny schválené Výborem ministrů podle odst. 3 tohoto článku bude předložen smluvním stranám ke schválení.
- 5) Každá změna schválená podle odst. 3 tohoto článku vstoupí v platnost první den měsíce následujícího po uplynutí jednoměsíční lhůty po datu, kdy všechny smluvní strany informovaly generálního tajemníka, že tuto změnu schválily.

Hlava X – Závěrečná ustanovení

Článek 42 – Podpis a vstup v platnost

- 1) Tato Úmluva bude předložena k podpisu členským státům Rady Evropy, nečlenským státům, jež se podílely na jejím vypracování, a Evropskému společenství.
- 2) Tato Úmluva je předmětem ratifikace, přijetí nebo schválení. Ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo schválení budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.
- 3) Tato Úmluva vstoupí v platnost první den v měsíci následujícím po uplynutí tříměsíční lhůty po datu, kdy 10 signatářů, včetně nejméně 8 členských států Rady Evropy, vyjádřily svůj souhlas s tím, že budou vázány Úmluvou podle ustanovení předchozího bodu.
- 4) U všech států uvedených v bodě 1 nebo u Evropského společenství, které následně vyjádří svůj souhlas s tím, že budou touto Úmluvou vázány, vstoupí tato Úmluva v platnost první den měsíce následujícího po uplynutí tříměsíční lhůty po datu uložení listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení.

Článek 43 – Přistoupení k Úmluvě

- 1) Poté, co tato Úmluva vstoupí v platnost, může Výbor ministrů Rady Evropy po konzultacích se smluvními stranami a po jejich jednomyslném souhlasu, přizvat kterýkoli nečlenský stát Rady Evropy, který se nepodílel na vypracování Úmluvy, k přistoupení k této Úmluvě rozhodnutím učiněným

většinou hlasů stanovenou v článku 20 d. Statutu Rady Evropy a jednomyslným hlasováním zástupců smluvních států oprávněných účastnit se zasedání Výboru ministrů.

2) U všech států přistupujících k Úmluvě vstoupí tato Úmluva v platnost první den měsíce následujícího po uplynutí tříměsíční lhůty po datu uložení aktu o přistoupení u generálního tajemníka Rady Evropy.

Článek 44 – Územní působnost

1) Kterýkoli stát nebo Evropské společenství může, v okamžiku podpisu nebo při uložení ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přistoupení, určit území, na které/á se bude vztahovat tato Úmluva.

2) Každá smluvní strana může ke kterémukoli pozdějšímu datu a na základě prohlášení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, rozšířit působnost této Úmluvy na jakékoliv další území určené v tomto prohlášení, za jehož mezinárodní vztahy nese odpovědnost nebo jehož jménem má oprávnění přijímat závazky. U tohoto území vstoupí Úmluva v platnost první den měsíce následujícího po uplynutí tříměsíční lhůty po datu přijetí tohoto prohlášení generálním tajemníkem.

3) Kterékoli prohlášení učiněné podle dvou předcházejících odstavců může být, u kteréhokoli území určeného v tomto prohlášení, zrušeno oznámením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy. Toto zrušení vstoupí v účinnost první den měsíce následujícího po uplynutí tříměsíční lhůty po datu přijetí tohoto oznámení generálním tajemníkem.

Článek 45 – Výhrady

K žádnému ustanovení této Úmluvy nesmí být vznesena výhrada, s výjimkou výhrady stanovené v článku 31 odst. 2.

Článek 46 – Vypovězení

1) Kterákoli smluvní strana může tuto úmluvu kdykoli vypovědět prostřednictvím oznámení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy.

2) Toto vypovězení nabývá účinku prvním dnem měsíce, který následuje po uplynutí tří měsíců od data přijetí tohoto oznámení generálním tajemníkem.

Článek 47 – Oznámení

Generální tajemník Rady Evropy zašle oznámení týkající se níže uvedených záležitostí členským státům Rady Evropy, všem signatářským státům, všem státům, jež jsou smluvními stranami, Evropskému společenství, všem státům přizvaným k podepsání této Úmluvy podle ustanovení článku 42 a všem státům přizvaným k přistoupení k této Úmluvě podle ustanovení článku 43:

- a) každé podepsání;

- b) každé uložení ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přistoupení;
- c) každé datum, kdy tato Úmluva vstoupila v platnost podle článků 42 a 43;
- d) každou změnu schválenou podle článku 41 a datum, kdy tato změna vstoupí v platnost;
- e) každé vypovězení podle ustanovení článku 46;
- f) každý další čin, oznámení nebo sdělení týkající se této Úmluvy;
- g) jakoukoliv výhradu podle článku 45.

Na důkaz toho níže podepsaní s příslušným oprávněním podepsali tuto Úmluvu.

Vyhotoveno ve Varšavě, dne 16. května 2005, v jazyce anglickém a francouzském, oba texty mají stejnou platnost, a v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archívech Rady Evropy. Generální tajemník Rady Evropy zašle ověřené kopie každému členskému státu Rady Evropy, nečlenským státům, jež se podílely na vypracování této Úmluvy, Evropskému společenství a všem státům přizvaným k přistoupení k této Úmluvě.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 289, fax: 974 816 871 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS s. r. o., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, tel.: 516 205 175, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku z předcházejícího roku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce mezinárodních smluv. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2017 činí 5 000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** MORAVIAPRESS s. r. o., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné a objednávky jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 175, objednávky – knihkupci – 516 205 175, e-mail – sbirky@moraviapress.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej – Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14; Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, Obchodní galerie IBC (2. patro), Příkop 6; **České Budějovice:** SEVT, a. s., Česká 3, tel.: 387 319 045; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihařství – Příbík, J. Švermy 14; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Olomouc:** Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3; **Ostrava:** Nakladatelství Sagit a. s., Horní 457/1; **Pardubice:** ABONO s. r. o., Sportovců 1121; **Plzeň:** Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 3:** Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, Řipská 23; **Praha 4:** Tiskárna Ministerstva vnitra, Bartůňkova 4; **Praha 6:** PERIODIKA, Komornická 6; **Praha 9:** Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362, po-pá 7–12 hod., tel.: 286 888 382, e-mail: tiskovy.servis@top-dodavatel.cz, DOVOZ TISKU SUWECO CZ, Klečákova 347; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebostická 5, tel.: 283 872 605; **Ústí nad Labem:** PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029, KARTOON, s. r. o., Klášská 3392/37 – vazby sbírek tel. a fax: 475 501 773, e-mail: kartoon@kartoon.cz; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Zátec:** Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírek, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamace:** informace na tel. čísle 516 205 175. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právník osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.